

Óázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Ne túrd meg a túlmunkát!
Melegség a családban
Az idő nem az enyém
Saját erőmből nem megy
A szövetség erőt ad

Tied az időm

2016/1

Kislánytábor

2016-ban
is!

Örömvadászat

„Hagyja a dagadt ruhát másra”

Hosszú, borongós, szürke téli napok után egyik reggel gyönyörű nap-sütésre ébredtünk. Örültem, hogy milyen jó lesz, végre tudok haladni a háztartás körüli dolgokkal, míg a gyerekek kimennek az udvarra. Négy kicsi gyerek mellett gyakran tornyosult a szennyes ruha meg egyéb teendők, és még ebédet is kell főzni. A gyerekek azonban nem elégedtek meg a kert adta lehetőségekkel, mindenképp a játszótérre szerettek volna menni, minden győzködésem ellenére. Végül beadtam a derekam, és „hagytam a dagadt ruhát másra” (úgysem csinálja meg más), kimentünk a játszótérre.

Jó melegen sütött a nap, mindannyiunknak jólesett a friss levegő, a mozgás a hosszú bezártság után, de azért bennem még mindig motoszkált, hogy mennyi mindent nem tudok megcsinálni ma.

A parkba érve láttuk, hogy nem messze a park lámpáinak égőit cseréli egy kosaras, darus autóval. Persze a fiúk egyből arra vették az irányt motorjaikkal. Percekig csodálták a dolgozókat ott fenn a magasban, mikor leeresztették a kosarat mindjárt szóba elegyedtek velük. Addig-addig faggatták őket, míg végül jól összehaverkodtak, és sikeresen rávették a munkásokat, hogy felvigyék őket is a magasba. Hatalmas élmény volt ez a 3-4 éves fiaimnak, és én is vidáman

mentem hazafelé, többet nem rágódva az otthoni teendőkön, ami így is, úgy is megvár, hisz ilyen élmény nem adódik gyakran egy kisgyermek életben. Kár lett volna lemaradni erről a „buliról” egy mosógépnyi tiszta ruha miatt.

Tartalom

Örömvadászat.....	3
Esszé.....	5
Életünkben.....	10
Kentenich atya.....	32
Pápára figyelünk.....	33
Női rovat.....	37
Gyermeknevelde.....	41
Kincsesláda.....	43
Koronázás.....	44
Oázis konyha.....	47
Van/Nincs boruk!.....	50
Gyerekszám.....	51
Hírek.....	52
Fiatalok Oázisa.....	56

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Óbudavári Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Budapesti Régió** követi.
A következő Oázis központi témája
az **irgalmasság** lesz
Lapzárta: **2016. május 15.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaito-
kat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2016. április, XXVI. évf. 1. (81.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Bajor Bea, Bodó Marci és Rita, Buzinkay Péter és Nóra, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Gábor, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoltán és Marika, Fűr Tamás és Anita, Gamper Alice, Geiger Andris és Reni, Joó Attila és Enikő, Kentenich atya, Kovács Filó, Kozma Jutka, Lázár Ádám, Magyarné Gaál Mária, Maros Ervin és Ági, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari Rita, Palásthy Gergely, Sallainé Karikó Éva, Schumicky András és Ildikó, Tilmann atya, Tóth Zoli és Viki, Török Péter és Orsolya, Varga Károly és Erika, Vidra Lili, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, Windisch Mari, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Kedves Családok!

SZeretném Önökkel a család képét úgy megnézni, ahogy azt Kentenich atya, Schönstatt alapítója mutatja nekünk. Dachauban, a koncentrációs táborban írt Kentenich atya egy éneket. Amit ebben az énekben leírt, az is ennek az új családnak a képe.

Most kezdődik az ének: „Ismered az országot, mily meleg, meghitt, mit magának az örök Szeretet épít?” A mi családuknak egy olyan ország, ahol melegség van. A melegség abból származik, hogy jót akarunk egymásnak. Ez érezhető. Egy ember melegségét érezni lehet. Vannak olyan emberek, akiknek a közelében melegséget érzünk. Vannak hideg emberek is. Bármit tehetünk, a hideg hideg, a meleg meleg marad. Érezhető, amikor például egy asztalnál étkezünk, hogy van, aki bizonyos melegséget sugároz ki, a másik közelében azonban valamiféle hűvösség uralkodik. Ez érdekes, ugye? Formálisan lehetünk nagyon korrektek, de hidegek. Vagy lehetünk külsőleg korrektek, és ugyanakkor melegek. Ez a melegség úgy keletkezik, hogy a másikhoz fordulok és éreztetem vele, hogy jót akarok neki. Tehát nem kell valami különösét mondani, csak gondolni, hogy jót akarok neki. És ha többen vannak együtt, akik egymásnak jót akarnak, akkor meleg légkör jön létre. És ha ebbe a körbe belép egy idegen, akkor elcsodálkozik, és azt mondja: Nézd, hogy szeretik egymást! Így válik egy keresztény család Jézus Krisztus szeretetének jelképévé. Itt feladatunk van. Lehetünk

korrektek, ugyanakkor közömbösek. Élhetünk egymás mellett vagy élhetünk együtt. Egy kis erőfeszítésbe kerül az, hogy együtt éljünk.

Amikor fáradt vagyok, visszavonulok, és a másik mellett élek csak. Vagy amikor nagyon elfoglaltak a gondolataim. Ezért sokszor egymás mellett élünk. És akkor a másik személy közömbös számunkra. Így van ez a tv-vel. Egy olyan közösség, amely tv-t néz, nem közösség általában, hanem egymás mellett ülő, különálló személyek csoportja. És mindegyik a képernyőre néz. Amikor egy asztal körül ülünk és játszunk, akkor együtt vagyunk. A tv-nézésből is lehet közösségi élményt teremteni, de akkor senki nem mondhatja a másiknak, hogy maradj nyugton. Vannak, akik ilyen közösségi élményt teremtenek a tv-nézésből. Beszélnek egymással arról, amit látnak. Vicceket faragnak. Vagy kérdeznek, vagy kommentálnak, ahogy azt egy családban lehet. Nem azt mondom, hogy ezt így kell csinálni, csak azt mondom, hogy egy közösség akkor lesz meleg, ha egymás felé fordulunk. Hogy nem egymás mellett ülünk, hanem együtt ülünk. Magyarország egy meleg ország. Lelkileg meleg ország. Engedik, hogy a másik személy érezze, ha szeretik őt. Amikor a magyarok elbúcsúznak egymástól, másképp viselkednek, mint a németek. A németek úgy is elmennek, hogy nem búcsúznak el. A magyarok pedig elbúcsúznak anélkül, hogy elmenének. És akkor még egy negyedóra, és

akkor fölállnak, és tovább beszélgetnek, de nem mennek el. Akkor kimennek az előszobába, és még egy negyedóra eltelik. És akkor odamennek az autóhoz... Barátaim, ez olyan szép... Olyan családot építünk, amelyben melegség van. Ez a család az Isten szeretetének képmása. Kentenich atya ezt úgy fogalmazza, hogy a Szentháromság képmása a család. Istenben egy egészen eleven szervezet él: az Atya és a Fiú szeretik egymást a Szentlélekben. A Jóisten megalkotta a családukat a saját maga számára. Valami olyat akart, ami hasonlít rá. Minden, ami a világon van, az hasonlít Istenre. A csillagok valamit mondanak az Isten fényességéről. Az egész világ hasonlít Istenre. Minden mond valamit Isten nagyságáról. Minden, ami szép, az hasonlít Istenre. A család különösen hasonlít Istenre, mert a család Isten szeretetét mutatja. Ez annyit jelent, hogy amikor látjuk, hogyan jönnek össze az emberek, hogy melegség van közöttük, abból megtudhatjuk, hogy milyen az Isten. De van még valami. Isten azért teremtette a családukat, hogy öröme legyen benne. Nagyon praktikus következménye van ennek. Az Isten hatalma nagyobb, mint a mi nehézségeink. Azért hozta össze a családukat, hogy öröme teljék benne. Nézd minket és azt látja, hogy hasonlítunk rá. Hogyan mesélhetünk Istenről olyan embereknek, akik nem hisznek? Ez nagyon könnyű! Azt mondjuk nekik, gyere, nézd meg a családukat! Nézd meg a párkapcsolatunkat! Ilyen

...nem a fájdalommentességre törekszünk, hanem a nagyvonalú szeretetre.

az Isten. Persze így nem beszélhetünk, de így tudunk hatni. Az Isten hasonlóvá tett minket magához. Amikor jóakarattal fordulunk egymás felé a szívünkben, akkor azt mutatjuk meg az embereknek, hogy milyen az Isten. Így nőtt az ősegház. Az élet meggyőzte a pogányokat. Kentenich atya leírja azt a belső családi egységet, ahol nemes szívek bensőségesen dobognak és áldozatkészen viselik el egymást, ahol egymásnak a szívükben adnak otthont, és Isten szívéhez menekülnek. Itt a szeretet folyama tör fel, hogy a világ szeretet utáni éhségét csillapítsa. Ezt fogjuk most megnézni közelebből. Nemes szívekről van szó. Tehát olyan szívekről, melyek bizonyos emberi méltóságot hordoznak. Amikor nemes emberekre gondolunk, akkor nagylelkűnek képzeljük őket. Olyan személyeknek, akik nem csak a saját előnyükre gondolnak, akik le tudnak mondani dolgokról. Olyan személyekre, akik megterhelhetőek, akik nem kiabálnak mindjárt. Kentenich atya azt mondja: ahol nemes szívek bensőségesen dobognak – ez annyit jelent, hogy a szívünk mélyén érezzük egymást. Ez nagyon érdekes, mert a mai világ arra indít, hogy felületesek legyünk. Hogy keletkezik ez a feszültség? Ennek oka a minket elárasztó rengeteg információ. Mert csak egy bizonyos mennyiségű információt tudunk alaposan megemésztetni. Ha túl sok új dolgot hallunk, azt nem tudjuk feldolgozni. És az információhalmoz csak növekszik. Politikai folyamatok

iránt is érdeklődünk. Érdekel, hogy mi történik Európában. És egyáltalán az egész világban. Egyre több információ birtokában leszünk. De ezt mind nem tudjuk feldolgozni. Ám valahogy fogni akarjuk őket. És ezt felületesen csináljuk. Ha két-három órát ülünk a tv előtt, akkor információk százait fogjuk fel. De nincs időnk megemésztetni, feldolgozni őket. Mert amint belegondolnánk az egyik információba, rögtön jön a következő. Ezáltal elvész a mélység. Felületesen élünk. Újra meg kell tanulnunk a dolgok mélyére hatolni.

Nem szeretnék néha együtt üldögni, és egyáltalán nem beszélgetni? Esetleg leülhetnék ide, a szentélybe ketten. Megpróbálhatnák a másik közelségét érezni. Leülni és várni. Semmit nem mondani, nem csinálni, csak érezni, beengedni a másikat a szívünkbe. Kentenich atya is mondta ezt, hogy felvettem valakit a szívembe. Belsőleg dobogni egymás szívében.

A modern emberben a bensőségeséget felváltotta a szentimentalizmus. Az ember gyorsan produkál egy érzelmi megnyilvánulást, és mindenki sír. Utána jön egy másik jelenet, akkor meg mindenki mérges. Jön egy nagy szónok, akkor mindenki lelkes. Egy gyönyörű prédikáció, és mindenki imádkozik. Gyorsan reagálunk az érzelmeinkkel. Ez a szentimentalizmus. Nem hatol mélyre. Egy igazi bensőségeség egészen lassan keletkezik. Nem szeretnék egyszer beszélgetés nélkül egymásnál lenni?

A nemes szívek egymást elviselik, mondja Kentenich atya. Mégpedig áldozatkészen. Mit jelent az, hogy áldozatkészen? Egészen természetes, hogy az együttélés áldozatokat követel. Áldozat két dolog lehet: vagy nehezünkre esik valami, és ezt a Jóistennek ajánljuk. Neki ajándékozunk, ahogy Jézus a Golgotán ajándékozta magát neki. Jézus az emberekért ajándékozta magát Istennek. És mivel Jézus a szívünkben él, mi is tehetünk így. Kis Jézusok vagyunk, az Atya előtt állhatunk és felajánlhatjuk magunkat Istennek a többiekért, Jézusban, Jézus által, őáltala, övele és öbenne. Ez az életünk. Jézusban élünk, Jézussal élünk, Jézus által élünk, életünket mint áldozatot felajánljuk a Jóistennek a többiekért, a többiek számára. Ezért nem rossz az, ha a többiek áldozatot várnak tőlünk. A Szűzanya a szentélyben várja az áldozatainkat. Azt várja, hogy az Atyának ajándékozunk magunkat. Ez azt jelenti, hogy nem a fájdalommentességre törekszünk, hanem a

nagyvonalú szeretetre. És itt korunk egy nagy problémájába ütközünk. A magyarok is a legjobb úton vannak efelé. Miféle probléma ez? Elkényeztetett emberek vagyunk. Amint egy fájdalommal találkozunk, félretoljuk azt. Ha melegünk van, gondoskodunk arról, hogy hűvös legyen és fordítva, ha hideg van, akkor melegebből gondoskodunk. Mindig kellemesnek kell lennie mindennek. Kellemesnek és kényelmesnek. Ettől megváltozik az ember. Csak akkor talállok rá igazán valakire, ha kész vagyok áldozatot hozni érte. Mert az emberek nehezek. Vannak ilyen kis puha szőrös kis állatok, de az ember nem puha állat, hanem néha kemény állat. Ha nem engedem meg, hogy az ember fájdalmat okozzon nekem, akkor nem fogom megtalálni őt. Ez érdekes. És egyre inkább ezekkel a puha játékallokkal élünk. Az emberek nem találják meg egymást, mert a puha játékallokkal légkörét várják el. Ha egy

óra reklámadást hallgatnak, akkor soha nem halljuk azt, hogy valaki azt mondaná, hogy áldozatot hozni szép. Ez erő ad. Mondjunk le a puha székeinkről. Vegyenek kemény széket. Mondjanak le a csokoládéről. Egyenek kenyeret, az jobb a fogaknak. Mondjanak le a konyakjukról. Igyanak ásványvizet. Ilyen módon nem csinálhatunk reklámot, akkor a gazdag tönkremegy. Ha egy emberre rá akarok találni, az úgy fog sikerülni, ha elviselem. „Szabad neked!” Erre most azt mondják Önök, hogy ez nagyon nehéz lehet. Ezért mondja Kentenich atya, hogy gyakorolni kell ezt, és előbb-utóbb örömmel fogjuk lelteni abban, hogy egymásért áldozatot hozunk. Ez hozzátartozik. Megkérdezzük egymást: hogy vagy? Amikor erre azt mondjuk: „hát köszönöm”, ez azt jelenti, minden jó, nincs áldozatunk, nincs nehézség. Amikor azt mondjuk: „nagyon jól”, ez azt jelenti, hogy sok-sok nehézségünk, sok-sok áldozatunk volt. Örülünk, ha áldozatot hozhatunk egymásért, és elviseljük egymást, de ennek nemcsak vallási oka van, pszichológiai oka is van. Szíve mélyén találjuk meg a másik embert. Mert megengedjük neki, hogy terhet tegyen ránk. Itt keletkezik egy kép. A mi családunk országa a melegségé. Otthon érezzük benne magunkat. Nagylelkű emberek vannak benne. Olyan emberek, akik szívük mélyén kötődnek egymáshoz. Akik áldozatot hoznak egymásért. Kentenich atya még egy képet használ. Ezek az emberek a saját szívükben adnak otthont a másoknak. Bennem laksz. És ha bennem laksz, akkor a tiéd a szeretetem és a szenvedélyem.

Szenvedélyesen is szerethetjük egymást. Ez azt jelenti, hogy a test is részt vesz a szeretetben. Amikor az emberi nemiséget tekintjük, akkor háromféle ösztönt látunk. Testi ösztönt, lelki ösztönt és az alkotás ösztönét. Mindhárom együttműködik a nemi ösztönben. Nem minden nemi ösztön, ami a testi ösztönben benne van, és a lelki ösztön sem csak nemi ösztön. Hanem a nemi ösztön besugárzik a testi ösztönbe vagy a lelki ösztönbe. Pl. amikor egy gyermek átölel bennünket, vagy amikor kapcsolatban vagyunk Istvánnal, ez nem az ésből jön vagy az akaratból, ez a szívemből jön, a lelki ösztönből. Semmi köze a nemi ösztönhöz. Ez valami más. Freud valami mást mond, neki minden nemi ösztön. Amikor Istvánnal játszottam egy kicsit, ez testi ösztön, nem nemi. A nemi ösztön kapcsolatba léphet a testi ösztönrel. Vagy a lelki ösztönrel is kapcsolatba léphet. Vagy összekapcsolódhat az alkotás vágyával. Ha önmagában csak az alkotás vágya van meg, akkor örülök, ha valami szépet csinál, alkotok, ez nem nemi ösztön. De amikor egy gyermeket alkotok, akkor ez összekötődik a nemi ösztönrel. Vagy amikor a társammal lelkileg egyesülök, ekkor a nemi és a lel-

ki ösztön egymással kölcsönösen összekapcsolódik. Vagy amikor a társammal a házasságban egyesülök, akkor a testi ösztön egyesül a nemi ösztönrel. Ma szinte csak a testi ösztönrel beszélnek, ha a nemi ösztönrel van szó. Testről van szó és arról az élvezetről, amit a test ad. Ez túl kevés. Így nem lehet élni. Házasságban sem lehet így élni. Meg kell hóditanunk a lelki ösztönt. Vagyis hosszan időzünk egymásnál. Ez a szívünk parazsa a tűzön. A nemes szívek befogadják egymást, és egymásért égnek. Nemcsak az eszünkkel kommunikálunk egymással, hanem a szívünk tüzeiről van szó. Ezt meg kell tanulnunk. Meg kell tanulniuk, hogy a szívük tüzeivel egymásért égjenek. Ha nem égünk el egymásért a szívünkben, akkor valaki másért fogunk elégni. Ezért szakítsanak időt, és ajándékozzanak egymásnak kis dolgokat, amelyek annak jelei, hogy szeretik egymást. Egy pillantás, egy szó gyengédséget közvetíthet, a gyengédség pedig annak a jele, hogy lelkileg vagyunk összekötve. Nagy feladatuk van itt a schönstatti családoknak. A szeretetnek egy egész kultúráját akarjuk kiépíteni.

*(Tilman atya,
az évszámot még kikeresem)*

„Az otthonunk a nagylelkű szeretet helye. Itt megfigyeljük anyánknak és királynőnknek, Máriának különleges szerepét. A schönstatti Szűzanya közén jön, és ajándékot kér tőlünk. Bejön házukba, és azt mondja, hogy ajándékozzál meg a társad iránti szeretet tetteivel. Jön, és azt mondja: Gondoskodj arról, hogy Krisztus éljen köztetek. Szakítsatok időt egymásra! Akkor szívesen jövők hozzátok.”

Tilman atya

Késő délután

Meglépetés

Jöttem hazafelé a munkából. Az ablaktörő közepes fokozaton, tompán és monotonon zakatol a fülemben. Fáradt vagyok. Sok volt a mai nap. Alig várom, hogy beforduljak a kertkapun.

Ahogy kiszállok a kocsiból, a hideg eső a nyakamba csöpög... De ez már nem bosszant. Végre itthon vagyok!

Mennyire más ez a világ! Az ajtóban a gyerekek lármája fogad – egy-két „szia, apával” megspékelve – és a legkisebb, a kis 6 éves, boldogan ugrik a nyakamba. Ez mindenért kárpótol ☺. Drága feleségemmel is váltok pár szót, amikor kiderül, hogy még a fiam nincs itthon. Haza kell hozni az utolsó különórától... Na, nem baj. Bakancs-télikabát, és ha jól kilépek, pár perc alatt ott is vagyok. Már majdnem elindulok, amikor elém áll a pici lányom:

– Apa, én is jövök veled. Jó!

Na neeeee! Ha ő velem jön a csöpp lábaival, a pocsolya-kerülgetéseivel, az oda-vissza plusz negyed óra... Ennyire nem vágyom a sétára az esőben...

– Miért jönnél velem, kincsem? Hiszen hideg van, sötét és esik az eső. Nagyon megáznál. Maradj szépen itthon. Mindjárt jövök vissza én is.

Minden hiába. Kiderül, hogy pont az eső miatt szeretne jönni. Ki akarja próbálni a kis rózsaszín esernyőjét. Az észérvek nem számítanak. Rádásul már koradélután kikönyörögte magának, hogy ma még kipróbálhatja az esernyőjét. Gyerek észjárás. Nem tudom meggyőzni. Úgy látszik, a meleg szoba nyújtotta élmény csak számomra vonzóbb, mint a februári eső...

Jó. De akkor gyorsan – veszem fel morcosan a kabátom! Az ő arca ragyog a boldogságtól, ahogy a feje fölé nyitja a kis rózsaszín ernyőt! És elkezd csacsogni. Azon a szép, csilingelő hangján. Mesél a nagycsoportos barátnőjéről, hogy milyen szép szoknyája volt (virágos, természetesen), és még annyi mindenről, ami hirtelen számomra is fontossá növekszik. És csak sétálunk a csepegő esőben. A pici rózsaszín ernyő, és én...

Negyed óra múlva, amikor otthon összecukom az ernyőjét, azon gondolkodom, hogy mekkora ajándékot kaptam! Elvett egy negyedórát az életemből? Dehogy! Megajándékozott 15 perc boldog, gyermeki, gondtalan beszélgetéssel!

Köszönöm az ajándékot, kicsim! Pedig nincs is születnapom ☺.

Schönstattban azt tanultuk, hogy mint házaspárok schönstatt-stunde időt töltünk együtt. Próbáltuk a havi egy napot tartani, de ahogy másoknak, úgy nekünk is olyan kényeszerűnek, izzadságszagúnak tűnt. És ami nem megy, azt jobb nem erőltetni.

Ekkor jött a gondolat, hogy feleségem születnapjára kellene valami ajándék. Ő mindig azt mondja, hogy én vagyok számára a legnagyobb ajándék, én vagyok az ő anygalkája.

Hát, mi sem egyszerűbb ennél! Arra az elhatározásra jutottam, hogy meglepem életem választottját a legnagyobb ajándékkal, magammal. Már csak az volt a kérdés, hogyan csomagoljam be neki a meglepetést. Legyen selyem vagy bársony? Nem-nem! Legyen férfias, legyen egyedi! Így a választásom a grafit-szürke VW-Audis kertészgatyámra és az acélbetétes munkáscipőmre esett.

Az ajándék megvan, csomagolás egyedi, már csak az átadási időpont hiányzott a tervemből.

6:00 Ébresztő: gyerekek felkeltése, uzsonnák elkészítése, meglepi becsomagolása, készülődés az iskolába, munkába – legalábbis ezt a látszatot kelteni az ünnepeltben.

6:45 Búcsúzás: gyerekek sorba állítása, rendbe igazítása, búcsú puszi, kiskereszt a gyerekeknek és persze csók az apának.

De, hogy fokozzuk a hangulatot, egy kis színjáték is szükséges. Mintha elfelejtettük volna, hogy ma van a jeles nap, ezért búcsúzás közepette: „Jaj, ne hagradj, majdnem elfelejtettem, boldog születnapot, Szerelmem!”

6:50 Még mindig az ajtóban: már késésben vagyunk. Anya nagyon köszöni a jókívánásokat, de szemében látom a vágyakozást: „Maradj még, olyan soká’ lesz este!” Most már tényleg indulnunk kell! Kitessékelem a lurkókat. És indul a haditerv!

Gyerekeket elhíntem a különböző intézményekbe. Gyors virágvásárlás Anyának az ajándék mellé, hogy legyen valami szép is. :) Virágostól nagy

...meglepem életem választottját a legnagyobb ajándékkal, magammal.

gázzal haza, kézifékes beparkolás, vigyázva, nehogy megsérüljenek az ajándékok. Torokban dobogó szívvel a zárba helyezem a kulcsot. A zár kattan,

behatoltam az objektumba.

7:15 Feleségem ijedten kérdezi: „Valami baj van?”

Nem! – válaszolok vigyorogva. Ma van a születnapod és úgy döntöttem, veled szeretném tölteni a mai napot.

7:16 100-as zsepi kivégezve, ajándékok átadva... ☺

Mit is csináljunk? – hangzik a kérdés. Egy romantikus film? Hát, nem repdesem az örömtől, de az ünnepelt dönt.

Próbáltam én is filmet ajánlani. Legyen romantikus és izgalmas. Ilyen film

nincs is! Ekkor jutott eszembe James Bond. Sármos, sok romantikus jelenettel és még egy kis vér is van benne – gondoltam. Ez tökéletes lesz! De, sajnos le lettem szavazva.

Hogy mit néztünk? Az legyen a mi titkunk!

Aztán elmentünk ebédelni. Elég furcsán néztek ránk az étteremben, amikor ½ 12-kor megérkeztünk. De muszáj volt korán menni, mert délután még a gyerekekért kellett mennünk.

Dióhéjban ennyi a mi kis történetünk. Azóta a mi együtt töltős, ünneplős napokat kiterjesztettük névnapra és házassági évfordulókra is. Csak hogy minél több időt tudjunk kettesben tölteni.

Sokszor bevillan Tilmann atya örökigaz mondása: „Barátaim, a házasság munka”. Én ezzel tökéletesen egyetértek!

***

A legszebb ajándék évek óta, amit a férjemtől kapok minden születésnap, névnap vagy házassági évforduló alkalmával, az, hogy a jeles napon kivesz

szabadságot, hogy együtt, kettesben tölthessük a napot. Nagyon szeretjük ezeket a napokat, és már előre készülünk rá lélekben mindketten.

Szép emlék marad az első ilyen ünnepi ajándéknap. Tudta, hogy úgy tud igazán örömet szerezni nekem, ha időt szán rám. Meglepetésnek szánta, így nem szólt előre. Reggel ugyanúgy elkészült a munkára, mint minden hétköznap. Felvette a munkásruháját, uzsonnát csomagoltam neki, kiskereszttel és csókkal búcsúztunk, elvitte a nagyobb gyermekeinket az iskolába, majd egyszer csak hazajött egy csokor virággal. Ő maga volt az én ajándékom egészen. Hatalmas öröm volt!

Érezte az ő kedves, szereteteli figyelmességével, hogy igazán, tényleg fontos vagyok neki. Nem is kívánhatam volna szebb vagy nagyobb meglepetést!

Azóta ez egy szép szokás lett nálunk. Mindig ráérez arra, mi az, amit legszívesebben csinálnék aznap. Volt, hogy igazi FÉRFI létére romantikus filmet nézett velem (jó nagy áldozat lehetett ez neki, őt ismerve :)). Volt, hogy kocsikázni mentünk. Volt, amikor együtt főztünk ünnepi vacsorát és volt, hogy sétálni mentünk, vagy olyan helyre vitt el, ahová rég szerettem volna menni, de mindig elmaradt valami miatt. A lényeg mindig az volt, hogy együtt legyünk.

Mindig teljesen feltöltődök ekkor, és ezek a napok adnak erőt még jó sokáig az ünnep elmúltával. Bár csak minden héten lenne valamilyen jeles napunk!

Színed előtt játszom, csodáid hirdetem

Mostonában gondolkoztam el azon, nem emlékszem, hogy férjemmel sokat beszélgettünk volna a kezdeti időkben arról, hogy hány gyermeket szeretnénk. Talán amiatt, mert egyértelmű volt, hogy hármat biztos. Amikor megszületett a harmadik, azt éreztem, hogy én bizony nagyon irigyelek mindenkit, akinek több gyereke van, mint nekünk. Pedig akkor már tudtuk, hogy mit jelentenek a kialvatlan éjszakák, a dackorszak, és azt is, hogy milyen az újszülött intenzív osztály, vagy egy műtét előtt álló háromhetes baba. Gyerekeinkkel együtt kaptunk már nehéz feladatokat. Energia-szintemet vagy időbeosztásomat felmérve nem láttam sok szabad területet, de amikor Apjuk megkérdezte, hogy nem szeretnénk-e mi is egy negyediket, elültette a bogarat a fülemben. Gondolkoztam, sokat. Jó lenne, de hogy fogjuk győzni...

Aztán egy őszi napon ráébredtünk, hogy eggyel többen vagyunk, a kisbaba augusztus elejére várható. Nagyon bántott, hogy az öröm mellett megjelent bennem a félelem: pont elsőszülöttünk iskolakezdése előtt születik a kicsi, ez túl sok izgalom egyszerre. Elmondtunk Pio atyához egy kilencedet, hogy ez a félelem múljon el, az első iskolakezdés bőségesen elég fejtörést okozott így is.

Januárban került sor az első ultrahangra a saját orvosomnál, megmutatta a baba dobogó szívecskéjét, mást nem mondott, de furcsa volt az arca. Csak annyit jegyzett meg, hogy menjek gyorsan a hivatalos tizenkét hetes ultrahangra, és miért ilyen későn jöttem hozzá. A tizenkét hetes ultrahang vizsgálaton aztán kimondták: baj van, nagy baj. „Az étellel összeegyeztethetetlen fejlődési rendellenesség.” A kórház előterében főlhívtam Apjukat és a gyóntatóatyánkat, nem azért, mert kérdéses lett volna, hogy mit tegyek vagy mit ne, hanem mert kellett valaki, aki velem van, „aki az én emberem”.

Nem tudom igazából, hogy miért mentem el a genetikai vizsgálatra. Ott újra kimondták a diagnózist, és hogy akkor „meg lehet szakítani a terhességet”. Ültem szemben egy idegen orvossal, és mondtam, hogy én ezt nem szeretném, mire elkezdte sorolni, hogy ennek mennyi kockázata van, ez és ez történhet, és a végén akár „ott marad három gyerek árván”... Hálás vagyok azért, hogy a saját orvosom kezdettől fogva támogatott és segített minket, mindig úgy fogalmazott, hogy „emberi számítások szerint nincs esély.” Az ilyen magzatok általában csak pár hónapig élnek, ha nagy ritkán élve megszületnének, akkor is csak pár óráig bírják. Hálás vagyok azért, hogy se nekem, se

Megéltem azt, hogy egyre jobban kötődök, de közben készülnöm kell az elválásra.

a férjemnek nem volt kérdéses egy pillanatig se a döntés. Egységben voltunk, nem járható út az abortusz.

Elkezdődött egy bizonytalansággal, félelemmel teli nehéz időszak. Nem tudtam, hogy kinek mondjam, kinek ne mondjam, mit mondjak. Volt, aki magyarázkodott, vagy tanácsokat adott, vagy kerek pereg megmondta, hogy ő nem így döntött volna. Egy idő után inkább nem mondtam senkinek, épp elég volt ezt önmagában is elhordozni, nem kellett az okos válaszok. Kérdeztem a gyóntató atyánkat, hogy akkor most mit imádkozzak, azt mondta, imádkozzam azt, hogy „Legyen meg a Te akaratom.” Nehéz volt. Hányszor felajánlottuk már az életünket különböző lelkigyakorlatokon, ez lenne most a próba?! Miért kell nekünk még egy nehézség, van már elég bajunk, feladatunk, miért pont mi... Amikor emiatt lázadoztam, valahogy mindig az jutott eszembe, hogy a szüleim a háború idején születtek, milyen nehéz lehetett a nagyszüleimnek háborús

időben élni... Mindig eszembe jutott, hogy lehetne ennél nehezebb is. Mi segített? Sok ember imája és szeretete, szentmisét is ajánlottak fel értünk... Akkoriban olvastam el *A rejtőzködő Medugorjei gyermek* c. könyvet. Ebben egy rész arról szól, hogy majd halálunk óráján tudjuk meg, hogy hány ember imája támogatott minket életünknek különböző időszakaiban.

Gondoltam arra is, hogy mióta léteznek ultrahangos vizsgálatok, az ilyen beteg magzatokra nem sokan mondanak igent. Jó,

hogy egy ilyen babát hozzánk küldött a Jóisten, mert mi nem utasítottuk el őt. Ahogy teltek a hónapok, láttuk, hogy hiába imádkozunk a csodáért, nem gyógyul meg, de erős és növekszik, mint bármelyik más baba. Ő is igent mondott ránk. Az utolsó hónapokban már azt kértük a Jóistentől, hogy szülessen meg élve, hogy meg tudjuk keresztelni. Tudtuk, hogy életveszélyben bárki keresztelhet.

Ebben az időszakban, gyóntató-atyánk tanácsára tettük meg azt a lépést, amit igazából rendszeresen érdemes lenne megtenni – azt hiszem minden házaspárnak –, egy csendes szentmise keretében megújítottuk a házassági fogadalmunkat. Egész mást jelent kimondani az „elfogadlak... és elfogadom a gyermekeket” szavakat az esküvőn, mint évekkel később, amikor már minden olyan rózsaszín, amikor már vannak bizony nehézségek.

Megéltem azt, hogy egyre jobban kötődök, de közben készülnöm kell az el-

válásra. Úgy akartunk gondolni rá, mint bármelyik más gyerekünkre, emberi szemmel ugyan beteg, a Jóisten szemében azonban ugyanolyan csodálatos kis teremtmény, mint bármelyik más kisbaba. Hálás vagyok azért a mondatért, amit Óbudaváron tanultunk: mindig úgy döntünk, hogy azzal az életet szolgáljuk.

Kicsi Dorottya lányunk sokkal tovább maradt velünk, mint várható lett volna. Szép nagy újszülöttként született, az életének minden perce, amit velünk töltött, ajándék volt. Férjem a születése után azonnal megkeresztelte.

Sajnálom azt, és fáj, hogy nem mindig mertem elég bátran és határozottan tanúságot tenni amellest, hogy mi az értelme befogadni egy ilyen kisbabát. Nem mindig voltam fölkészült a megfelelő szavakkal. Az egyik nővér megkérdezte a kórházban, hogy azt érti, hogy egy súlyos fogyatékos magzatot van értelme megtartani, azt még lehet majd gyógyítani, műteni, de egy ilyet miért? És én csak annyit bírtam mondani, hogy nem tudtam volna máshogy dönteni.

Sokat gondolkoztam régebben, hogy szülőként mi a legfontosabb, amit meg kell adnunk a gyerekeinknek. Olyan sok mindent fontosnak tartunk, a sok mozgás, a jó családi légkör, az egészséges táplálkozás, jó iskola, sporteredmények. De a legelsőnek mégis annak kellene lennie, hogy mindent megtegyek, hogy ő egyszer eljusson az üdvösségre. Hálás vagyok azért, hogy legalább egy gyerekünknel talán mindent megtettünk, ami tőlünk telt, és ő most egész biztosan a Mennysorszámban van.

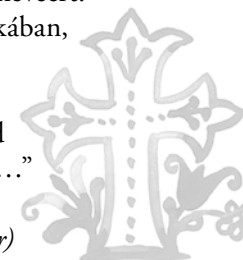
Négy és fél napig küzdött. Amikor meghalt, arra gondoltam, hogy ő már

a Mennyei Atyánál van, a teljességben, színről színre lát, mi pedig itt maradtunk. Elkezdődött egy új időszak, addig testileg volt velünk, ezután lélekben. Hisszük, hogy most már ő imádkozik értünk, és sokszor arra gondolok, hogy ez egy sokkal valószínűbb jelenlét. Valahogy úgy képzeltem, hogy a kicsi keze lenyúl az Égből, és fogja a mi kezünket. Mindennap kérjük a közbenjárását. Akkoriban jutott eszembe a Nyolc Boldogság Közösség egy dalából egy részlet: „színed előtt játszom, csodáid hirdetem”. Valóban így gondoltunk rá, a kislányunk, aki sosem fog ránk mosolyogni, nem alszik el a karunkban, nem küzdünk vele, amikor dacol, nem aggódunk, amikor beteg, nem mondja azt, hogy „Anyá/Apa szeretlek”, de ott játszik az ő Teremtője színe előtt.

A temetésen egy barátunk azt mondta, hogy kicsi Dorka nem azt szeretné most, hogy sírjunk, hanem hogy örüljünk. Sokat gondolkoztam ezen. Valóban mennyire mások lehetnek a Jóisten gondolatai a mi gondolatainkhoz képest, az Ő útjai a mi útjainkhoz képest.

„Az Úr az én pásztorom,
nem szűkölködöm,
zöldellő legelőkön adott nekem helyet,
csöndes vizekhez vezetett engem.
Felüdítette lelkemet, és az igazság
ösvényein vezetett az ő nevéért.
Járjak bár a halál árnyékában,
nem félek semmi bajtól,
mert te velem vagy.
Vessződ és pásztorbotod
megvigasztaltak engem...”

(23. zsoltár)

Visszaadni az időt

Kisgyermekkoromban 4 testvér közül a legidősebbként sok időt töltöttem apai nagyszüleimnél egy közeli városkában. Mivel mindig akadt otthon egy pólyás vagy kisgyermek, a hatalmas kert, és a (70-es éveket írjuk, tehát sem automata mosógép, sem fürdőszoba, sem egyéb háztartási gépek!) háztartás vezetése mellett édesanyámtól kevés személyes figyelmet tudtam kapni. Ezt pótolták ki nagyszüleim, akik már nyugdíjasok voltak, mire óvodás-kisiskolás korba kerültem. A náluk töltött isko-

voltak. Megtapasztaltam náluk azt, hogy csak rám figyel valaki! Bár nyugdíjas szö-vőnőként illetve esztergályosként fizikailag nem voltak a legkiválóbb állapotban, mégis mindennap megtették a lakástól a piacig tartó mintegy 5 km-es körutat – a szokott pékségben friss sós perccet vásároltunk, délutánként pedig hol a városi könyvtárba, hol a termálfürdőbe, hol a város túlsó csücskében lakó nagy-nénihez sétáltunk. Vonatoztunk Budapestre, a környékbeli gyógyfürdőkbe, kisvárosokba. Kora reggeltől estig körülöttem forgott a világuk. Minden kérdésemre választ kaptam, a kedvemért akár a szomszédokkal is szembeszálltak, tőlük csak elfogadást tapasztaltam. Egyértelmű volt mindenki számára, hogy én vagyok az ő kedvenc unokájuk, és ezt mindenki magától értetődően elfogadta, hisz nem kizártunk másokat, hanem egyszerűen oly szoros volt kapcsolatunk.

Természetes volt még kamaszkoromban is, hogy vasárnaponként meglátogatom őket, majd középiskolásként barátommal is rendszeresen tiszteletünket tettük náluk. Ahogy férjhez mentem, más városba, más megyébe kerültem, ritkultak a találkozási lehetőségeink. Néhány év múlva épp az ő városukban, sőt a szomszéd utcában kaptunk szolgálati lakást,

lai szünetek, ünnepek alatt nagy szigorral neveltek tiszteletre a felnőttek iránt, udvarias viselkedésre az idős ismerőseikkel szemben, az étel megbecsülésére, csendesen elfoglalni magam, és még számtalan akkor feleslegesnek tűnő dologra, amelyekről később beláttam, hogy jellemnevelés szempontjából nagyon fontosak

és ismét nem volt akadálya annak, hogy heti egy délutánt együtt töltsünk. Már ritkán mozdultak ki, számukra én és első gyermekem – akkor töltötte be az egy esztendő – voltunk a kapocs a világhoz. A gyés letelte után is minden csütörtök délutánt velük töltöttük. Minden csütörtököt, egy kivétellel. Azon a január végi héten a szokásostól eltérően kedd délután mentem fel, hogy kellemesen kávézgatva, beszélgetve töltsük el az időt. Minden úgy zajlott, mint máskor. Ám másnap telefont kaptam a munka-

helyemre érve, hogy nagymamám aznap hajnalban váratlanul rosszul lett, és a mentő megérkezéséig meghalt.

Hálát adok a Jóistennek, hogy a kisgyermekként tőlük ajándékba kapott időt visszaadhattam, és hogy valami megérezéstől hajtva azon a kedd délutánon egy teljes, kerek kapcsolatot zárhattunk le. A nagyapám életéből még hátralévő 10 hónapot aztán együtt töltöttük, a mi otthonunkból indult utolsó útjára.

Jó az egyházhoz tartozni

Miatán megszületett a hatodik gyermekünk, végiggondoltuk, hogy szeretnénk-e még vállalni gyermeket vagy sem. Felsorakoztattuk az érveket, amik mellette, illetve amik ellene szólnak. Próbáltuk Isten akaratát követni, aztán közösen meghoztuk a döntést, hogy nem szeretnénk több gyermeket.

Azonban a Jóisten másképp gondolta a dolgokat. Az egyik közeli pap barátunk gyászmiséjén a püspök atya a papi hivatásról beszélt. (Nekünk jórészt lányaink vannak.) És akkor meghallottuk az Ő hangját. Mi eszközök vagyunk az Ő nagy tervében. Így segített nekünk a Jóisten a döntésünk meghozatalában.

Elkezdtem orvoshoz járni, hogy lehetőleg minden rendben legyen, és felkészüljek egy újabb kisbaba fogadására és kihordására. Majd egyszer csak megfogant a kisfiunk. De a Jóisten megint

másképp gondolta, mint azt mi elképzeltük. Azt gondoltuk, ha figyelünk Isten hangjára, és próbáljuk eszerint a döntéseinket meghozni, akkor az út kevésbé lesz göröngyös. De a Jóisten újra és újra megkérdezi tőlünk, hogy most is Őt választjuk-e. És jöttek a nehézségek.

Mikor bekerültem a kórházba, az orvosok próbálták meghosszabbítani a terhességem idejét. Közben a gyerekeink egy hasonló eset kapcsán tudták, hogy az én életem is veszélyben van. A háziszennyelvény elé ülve beosztották magukat éjszakai virrasztásra. Férjem, aki akkor minden nap dolgozott, csak azt látta, hogy este, amikor lefekszik, és reggel, amikor felkel, mindig egy gyerek ott térdel a Szűzanya előtt.

A 30. hétre, alig egy kilóval megszületett Sebestyén Sámuel.

Kértük a családtagjainkat, barátainkat, papjainkat, a közösségeinkben lévőket, hogy imádkozzanak értünk. A barátok által Óbudavárra is még aznap elért a hír. Válságos állapota miatt a születését követő napon az inkubátorban megkeresztelte a püspök atya.

Számunkra itt kezdődött a csoda. Az emberek imádkoztak értünk, ha ismeretek minket, ha nem. Voltak, akikhez csak az jutott el, hogy imádkozni kell egy Sebestyén nevű kisfiúért. És a Jóisten nem tudott ellenállni ennyi ember kérésének, és vigyázott ránk.

Több hónapig voltunk kórházban. Egy teljesen más, zárt világba csöppentünk (Koraszülött Intenzív Centrum), ahol percről percre válhatott válságossá az újszülöttek élete. Sosem tudhattuk, hogy a következő szoptatásnál él-e még gyermekünk. Mikor Sebi öthetes volt, Debrecenbe kellett utaznunk shunt-mű-

tétre (vízfejűség miatti agyműtét). Majd 3 hét után vissza a szombathelyi kórházba. Amikor valaki megkérdezte tőlünk, hogy bírjuk ezt így, ilyen derűvel csinál-

ni, hogy nem omlunk össze, mindig azt válaszoltuk: Értünk nagyon sokan imádkoznak, és tudjuk, hogy ez Isten akarata.

Minden orvos vigasztalt minket, hogy lehet a shunt-tel szépen együtt élni, hátrányok nélkül. De mi nem láttunk erre példát a közvetlen környezetünkben. Mindig olyan gyerekekkel

találkoztunk, ahol felmerült valamilyen probléma: vagy a shunt dugult el, megtört, vagy a kisgyermek látásában, mozgásában, értelmi képességében lemaradás volt tapasztalható. Miután Sebi megkapta a végleges shunt-öt, egyszer kellett visszamennünk kontrollra. A csodák tovább folytatódtak. Most már másfél éves, Debrecenben azóta nem voltunk. A folyamatos gyógytorna mellett Sebi szépen fejlődik: kapaszkodva megy, áll, játszik, beszélget a maga nyelvén, nevetgél.

A kis Sebestyén által is megtapasztaltuk, milyen jó az egyházhoz, ehhez a közösséghez tartozni. Köszönjük, hogy imáikban annyian hordozták minket.

A szövetség pecsétje

Már csak három hét volt az ünnepségig, és mi még nem tudtuk, mit tehetnénk.

Lelkesen és alaposan átgondoltuk férjemmel a rendszeresen kapott leveleket, melyek előkészítették a szívünket, mélyítették a szeretetszövetség fogalmát Máriával. Nagyon hasznos volt.

„Magamhoz vonzom az ifjú szíveket.” Ezért az egy ígéretért nekünk megéri munkatárssá válni Mária seregében. Ha ő vigyáz gyermekeinkre, nagy baj nem lehet.

A legnagyobb fejtörést azonban az „először bizonyítsátok be, hogy komoly a szándékotok” felhívás jelentette. Hogyan? Mi a „komoly” fokmérője? Mit (ne) tegyünk?

A napjaink pörögtek – ahogy máskor is – munkával, feladattal telve.

S egy nap nagyon rosszul lettem. Görcsölt a hasam, állni nem tudtam, ülve varrogattam a gyerekekkel a kokárdákat március idusán. Aztán már csak fekve bírtam létezni. Riadt gyerekeimet csak még jobban megijesztettem:

– Betehettek egy mesét. Nem kell fűrödni. Ehettek, amit akartok. Hamarosan megérkezik a Papa. Remélem...

Aztán már csak arra emlékszem, hogy a férjem szólítgat, próbál felállítani, s én újra elvesztem az eszméletemet. Hallom, hogy telefonál, orvosokkal egyeztet – nagyon aggódva. Megérkezik édesanyám is késő este. Ő fog vigyázni a gyerekeinkre. Férjem bevisz a kórházba.

De mi van velem?!

Hosszú órákat töltöttünk a váróban. Több osztályon vizsgáltak, mindenütt meg kellett várni, míg felébred az ügyeletes orvos – egyik sem örült nekünk. Álmosan és bosszúsán vizsgálgattak:

– 90%, hogy méhen kívüli terhes, asszonyom. De egész jól tartja magát, így majd reggel meglátjuk. Jó éjszakát.

Ugyanabban a percben tudtuk meg, hogy kisbabánk van, mint hogy el is veszítettük. Sosem felejttem el a monitort, amin kinagyított az ügyeletes egy nyolc hetes „képletet”, hogy a főorvosnak megmutassa.

Én kaptam egy ágyat, amin várnom kellett a reggelt, a műszakváltást. Kétség-

beesett férjemnek haza kellett mennie. Nagyon féltett. Ígérte, hogy reggel jön.

Egy percet sem aludtam. Össze kellett volna zavarodnom. De én teljesen nyugodt voltam. Sorra érkeztek az aggodalmas, szerető sms-ek a telefonomra a családtagjaimtól, barátaimtól – rengetegen imádkoztak értem!

Reggelre felgyorsultak az események. Bekiáltott az új főorvos, hogy meg akar nézni, menjek a vizsgálóba. Kb. 200 métert kellett gyalogolnom – át a gyermekágyas osztályon. Ott tényleg volt egy pillanat, amikor azt gondoltam, most összesek és meghalok. De nyugodt voltam. Rettenetesen lassan, de eljutottam a doktorhoz, aki már türelmetlenül várt. Mikor megvizsgált, üvöltözni kezdett mindenkivel: tele van vérrel a hasüregem, engem már éjjel meg kellett volna műteni, ki ezért a felelős, azonnal vigyenez el, és én nehogy még egyszer lábra merjek állni. Gyors, sietős előkészületek közben az egyik nővér még megkérdezte:

– Azt olvasom, magának van már három gyereke. Hogy tudtak ilyen luftot rúgni negyedszerre?

Meztelenül, beöntésre várva nem kicsit volt megalázó a kérdés, de nem érdekelt. Olyan békesség volt bennem, amilyen talán még soha. Engem szeretnek. Rám a Szűzanya vigyáz, ez a nővér pedig nem tudja, mit beszél.

A hideg műtőben egy maszkos szem-pár elhadarta nekem az eddig feltárt állapotomat, majd hozzátette:

– Megteszünk mindent, hogy a legtöbbet mentsük meg magából. De nem ígérhetek semmit –, és elsötétült minden.

Rengeteg vért vesztettem, de megmenekültem. A petevezetékemet is össze-

tudták forrasztani. Nagy mázlim volt, ahogy az orvosok mondták. Sokat kell pihennem, és rendbe jövök.

De én teljesen rendben voltam! Egy nap alvás után boldogan öleltem magamhoz gondoskodó férjemet, drága gyermekeimet, aggódó szüleimet.

Egy hétig otthon feküdtem, s férjem a tenyerén hordozott. Ébredt a természet, új életre kelt minden a kertben, s nekünk végre volt időnk ebben gyönyörködni kettesben. Délutánonként pedig gyermekeinkkel tudtunk sokat beszélgetni a történelekről. Csodálatos volt az a hét!

Semmit sem bizonyítottunk be a Szűzanyának. Ő tette világossá, hogy nagyon komoly a szándéka.

Két hét múlva boldogan, lélekben és testben megerősödve megkötöttük a szeretetszövetséget Óbudaváron. Házi-szentélyünkbe gyermekeink gyertyája mellé egy új méceszt készítettünk: a kis angyalét, aki új életre hívott minket.

Azóta egy nagyszerű családnapon megérlelődött bennünk az elhatározás, hogy ha Mária szeretné, vállalunk még egy gyermeket. Erős asszony jó humorral, de fontos dolgokban nem viccel: komolyan veszi felajánlásainkat, kéréseinket. Azonnal megfogant. Meg is született egészségesen. Nagy kihívás, de bízunk az ígéletben: magához vonzza az ifjú szíveket.

Az életünk nem problémamentes és a hétköznapijaink sem sziruposak. Küzdünk néha egymással, többször gyermekeinkkel, olykor az egzisztenciánkért, de a szövetség erőt ad a völgyek legalján is. Úton vagyunk, tehát élünk. Hála legyen érte!

Sötétségből a fényre

Alkoholista voltam-vagyok? 20 éve szabadultam Jézus segítségével. Nélküle már rég nem élnék, vagy az alkohol miatt, vagy a körülmények öltek volna meg.

Mélyen hívő családból származom, katolikusnak neveltek a szüleim. Egy szem lány voltam három bátyám mellett. Olyan akartam lenni, mint a fiúk, de mégsem egészen. Én anyámnak mindig „Fiam” voltam, így szólított. Volt, hogy szemtől szembe megkaptam, hogy ez

neked úgyse fog úgy menni, mint a bátyáidnak. Ezt nem tudtam feldolgozni. Felnőtt koromban pedig a nőiességet hiányolták. Arra csak azt tudtam mondani: ti tettetek ilyenné. Pedig szerettek engem. Mind nagyon szerettük egymást. Nekem jó családom volt. De az alkoholizmusomat belső tényezők határozták meg, a megfelelés-kényszer. Aki magával nem tud rendbe jönni, kell egy oldás, hogy elfogadjá valahogy ezt a helyzetet.

Erről sokat beszélgettünk azokkal a társaimmal, akiknek sikerült leszokniuk, és akikkel azóta is támogatjuk egymást. Az alkoholizmus alapja mindannyiunknál valamilyen feszültségoldás, gátlásoldás volt. Nem külső hatás, hanem egy belső indíttatás, hogy jobban el tudjuk fogadni, fesztelenebbül érezni magunkat. Az eredete, hogy miért váltunk alkoholistává, többnyire a gyerekkor, a családuk,

hogyan milyen elvárások nyomasztottak, mi mindennek kellett megfelelnünk.

Jó példa erre a karácsony. Mindig ez volt a legnehezebb. Félttem az ünnepektől, mert különösen erősen éreztem, hogy bizonyítanom kell. A saját gyermekkoromban a karácsony számomra nagyon szép

A saját erőmből nem ment. Aztán egyszer nagy kegyelmet kaptam Istentől.

volt, boldog voltam, ezt szerettem volna megadni a saját gyerekeimnek is. A férjem hamar elhagyott minket, és hatalmas feladatnak éreztem ezt egyedül a gyerekekkel. Úgy éreztem, én nem tudom úgy össze-

tartani a családot, mint anyu. Hiányoztak a gyerekkorom élményei, ezt keresetem az ünnepekben, de nem találtam. Próbáltam a gyerekekkel ezt a hangulatot visszahozni, nem sikerült (nem miattuk).

Egyik legmaradandóbb „élményem” Szenteste napja, minden kész, én rendben vagyok, a gyerekek elmennek a pásztorjátékra. Még kicsit rendezkedek, amikor az egyik lányom szekrényében találok egy fél üveg vodkát (zugivó voltam, néha magam sem tudtam, hová dugtam az italt). Töprengés, adok-veszek, vodka győzött. Gyermekeim, kik boldogan jöttek haza, engem józanul hagytak otthon, megjíjdtek, nem tudták, mi történt velem...

Ezt teszi a függőség, jelen esetben az alkohol, mely uralja az embert, s csak Jézus segítségével lehet szabadulni tőle.

Nagyon sokszor megpróbáltam letenni az italt, rengeteg kísérlet volt. De

egyik sem működött már középtávon sem. Olyan volt, mint egy hullámvasút, mindig egyre mélyebbre zuhantam a sikertelen próbálkozások után. A saját erőmből nem ment. Aztán egyszer nagy kegyelmet kaptam Istentől.

Egy gyötrelmes éjszakán az akkor már régóta halott édesapám jelenlétét éreztem, azt, hogy mennyire szeret engem. Szinte hallottam a hangját, ahogy úgy becéz, mint gyermekkoromban. Ez az élmény hatalmas erőt adott. És amikor ezután Dömösre mentem a Református

Iszákosmentő Misszióba, ott a Jóisten, a támogató társak, barátok segítségével elindult az a folyamat, aminek a végén le tudtam tenni az alkoholt.

Szabadulásom óta élő hitet kaptam. Szabadságot, hogy nem kell hazudoznom, szabadságot, hogy merjem vállalni magamat, tetteimet, azok következményeit. Szabadságot, hogy ki tudjam mutatni szeretetemet, tudjak segíteni másoknak is a Katolikus Alkoholista-mentő Szolgálat kereteiben... Más ember lettem.

Futunk a kitűzött cél felé

Agi és Ervint 13 éve ismerjük. Nekünk mindig a házastársi egység, a nehézségekben való összefogás mintái. Egy csoportba jártunk, aztán a kétéves Családakadémiára is együtt, és sose hallottunk-láttunk tőlük egyet nem értést.

Meséljetelek kicsit magatokról!

Ervin: Most februárban ünnepeltük megismerkedésünk 20. évfordulóját.

Egy bálban ismerkedtünk meg, mindketten nagyon szeretünk táncolni. A soproni Szent György templomban, Bindes atya „félnyolcas” miséi alatt éreztük meg a Jóisten szeretetét, mikor a Miatyánk alatt, egymás kezét fogva, bizsergés járta át a szívünket. Ági az orvosi egyetemre járt Budapestre, én Sopronban dolgoztam mérnökként. Hétfévente tudtunk találkozni, de mivel nagyon szerelmesek

Egyet tudtunk: vele fogunk teljes életet élni.

Mit jelentett számotokra kimondani az esküvőn: –Elfogadom a gyermekeket, akikkel Isten megajándékozta házasságunkat?

Ági: Öten vagyunk testvérek, négy öcsém közül három súlyos beteg, fogyatékosok. Szüleim otthon ápolják őket, sajnos a legidősebb öcsém tavaly meghalt. Kétkedtem benne, hogy lesz olyan srác, aki elfogad így engem a családommal együtt. Ervin első perctől kezdve

voltunk, ez nem volt akadály. Én sem unatkoztam, hiszen munka előtt és után futottam már akkor is versenyszerűen. Másfél év után eljegyeztük egymást, majd két év múlva Pesten kaptam állást, így már sokkal többet lehetünk együtt. 1999-ben összeházasodtunk. Ági még orvostanhallgató volt, de nem bírtuk kivárni az egyetem végét.

elfogadta a családomat, és a mai napig mindenben segít nekik, legyen szó bevásárlásról vagy kórházba szállításról. Mindkettőnk számára fontos volt, hogy hívő legyen a társunk. 2001-ben megszületett első gyermekünk, Peti. Fél évvel később már ikrek voltak a pocakomban. Mivel Pesten nem volt segítségünk, ez egy nehéz időszak volt. Az ikrek, Anna és Pali születése után Sopronba, a szülővárosunkba költöztünk, a nagyszülői segítség miatt. Ervinnek ekkor már nem volt munkahelye, bíztunk a gondviselésben. Nemsokára Gál Szilvi és Laci személyében ránk talált a Schönstatt. Sajnos Palika egyre lassabban fejlődött, a hitünk annál jobban erősödött. Rengeteg fejlesztésre vittük és visszük mai napig is. Autisztikus viselkedése a mindennapokban nem könnyű nekünk. Nagyon sok türelmet kíván, de a nagyszülők és a nagytesók sokat segítenek.

Ervin: Jegyesoktatás alatt már beszélünk arról, mi van, ha nem lesznek egészségesek születendő gyermekeink, így felkészülve várt a kérdés. Természetesen igent mondtunk a Jóisten tervére, és persze imádkoztunk egészséges gyermekért. Kimondani nem volt nehéz. Viszont a nehézségek idején erőt adott ez a mondat.

Innentől már ismertük egymást, láttuk, ahogy lassan kiderült, az ikrek közül Pali nem fejlődik úgy, ahogy kellene. Hogyan növelte ez az egységeteket? Sose láttuk, hogy elbizonytalanodtatok volna az egymás iránti szeretetben...

Ági: Hitünk adja az erőt a mindennapokban. Sokszor mondjuk gyermekeinknek, Pali az üdvösségünk útja. A vele való kapcsolatunk által példát tudunk

mutatni a világnak. Szüleim példaként éltek elénk életüket, hiszen ők is elfogadták a nehézséget, de gyermekként nekem nem volt könnyű elfogadni a helyzetet. Mindig így voltunk egy család, az intézet soha szóba sem került, így a mi életünkben sem. Egyet tudtunk: vele fogunk teljes életet élni. Visszük nyaralni, vendéglőbe, misére, vásárolni, lovagolni, még ha az emberek furán is néznek ránk! Pali a saját világában tud boldog lenni, nekünk pedig ezt kell elfogadni.

Ági, te orvos vagy, ami szinte teljes embert kívánó hivatás. Hogyan alakult a „szakmai karriered”?

Ági: Sopronba költözésünk után három évig gyesen voltam, majd a szakvizsga miatt házi orvos mellett dolgoztam és ügyeltem. Ezt úgy tudtuk megoldani, hogy Ervin akkoriban 12 órás váltott műszakban dolgozott, így napközben sokat volt otthon. Kata születése előtt házi orvosi praxist vásároltunk a Fertőparton, nagybátyám anyagi segítségével. A praxishoz egy családi házrész is tartozott kerttel, amiről korábban csak álmodtunk. Jelenleg több mint 2000 betegem van, és egy nagyon talpraesett asszisztensnőt is „örököltem”, aki nagy segítség a mindennapokban. Két éve gyógynövényes termékek tanácsadásával is foglal-

kozom, ami sok örömet okoz számomra, és sok embernek tudunk segíteni, mivel ezt a munkát most már együtt végezzük Ervinnel, ez a házassági egységünket is erősíti. Otthonról végezhető, Ervinnek ez pont kapóra jött. Fülöppel ő volt gyese, annak lejárta után nem vette vissza a munkahelye. Jelenleg Palival van ápolási díjon, ami mellett ez belefér.

Ervin, te pedig futsz. Ismerünk, tehát tudjuk pontosan, hogy nem csak néha, hanem ha esik, ha fúj, minden nap! Már a házasság előtt megbeszéltétek, hogy ez így lesz? Nincs lázadás?

Ervin: Már 28 éve futok. Megismerkedésünk napján is egy kőszegi edzéstől siettem a bálba. A mindennapi edzéseim mellett nagyon sokszor utaztam versenyekre, ahova Ági szinte mindig elkísért. Később családunkkal együtt mentünk. Régebben előfordult, hogy néha morgott, de mivel nagyon szeretjük egymást, így elfogad engem ezzel a bogarammal, mivel ez a kikapcsolódás

számomra, így sokkal türelmesebb vagyok.

Ott tartottunk, hogy megszületett a három gyerek, köztük Pali. Örültség ezek után még egy gyermeket bevállalni...

Ági: Hát még kettőt! Sokáig nem mertünk több gyermeket vállalni. Aztán a Jóisten vágyat adott a szívünkbe, szerettünk volna egy egészséges kislányt. Nagyon sokat imádkoztunk érte, és mások is értünk, így születhetett meg Kata, aki egészséges, nagyon vidám kislány, és jó futó, Ervin nagy öröme. Néhány év ismét eltelt, majd egy nyári óbudaári családnapi alkalmával kaptuk a vágyat, és elkezdtünk imádkozni egy egészséges kisfiúért. Amikor útban volt Fülöp, sokan nem örültek, de mi annál jobban. A legnagyobb nehézség az volt, hogy nem volt helyettesem a praxisban, de a 36. hétben az is megoldódott. Fülöp megszületett, egészséges, nagyon eleven, de a szeme mindig mosolyog! Mindenre felnéz, még Palira is!

Csapassad, anyukám!

Öszintén bevallom, én már nagyon unom az itthonléte kicsi gyerekekkel.

Az elmúlt 12 évben több kilométernyi vonatpályát építettem. Több kilogramm gyurmából készítettem már figurát (talán ugyanennyit szedtem ki szőnyegből), több napnyi ideig báboztam, meséltem, akadálypályává alakítottam a lakást téli időszakban izgó-mozgóink megmozgatására, talán csak maghasadás jelmez nem készítettem még gyerme-

keinknek. Meg sem nevezem azokat az ártatlan magyar zenei előadókat, akiknek dalaitól már összeugrik a gyomrom, mert lemezeiket rongyosra hallgattuk. Messze elkerülök minden baba-mama klubot, és nem hoz lázba semmilyen akciós pelenka, vagy ötcsillagos bio babafőzelék.

De tudom, a minőségi idő pótolhatatlan kincs. Most kicsi még a legkisebb, most vagyunk együtt kettesben pár évig, aztán soha. Neki is jár az a sok figyelem,

ami az elsővel még igazi kaland volt. Veled viszont feladat. Izomból végzem.

Harcolok is imáimban: ha ennyire erős a szívemben a vágy valami más iránt, miért nem csinálhatok valami egyebet? Mit tegyek, mit szeretnél?

Egyik ilyen belső vívódásomban húztam egyet Kantenich atya kártya üzeneteiből: „A szeretet legyen legfőbb foglalkozása.”

– Köszönöm szépen. Jézusé is az volt. Mégis lehetett ács is, tanító is, testvér is, Megváltó is... – húztam még egyet: „Legfőbb gondja a gondtalanság legyen.”

– Rendben. Ön akarta.

Kisfiam már egészen hangosan nyafogott mellettem. Bekapcsoltam az erősítőket, betettem egy igen laza, vidám (felölt) zenét és a hangos talpalávaló oldásában felkaptam a kis nyűglődőt. Pörögtünk, forogtunk, pattogtunk. Előhozott egy puha labdát és focizni kezdtünk ritmusra. Két évesem már alig tudott belerúgni a labdába, úgy nevetett.

– Csapassad apukám, rúgjad azt a labdát! – próbáltam túlkriabálni a zenét. Ezen még jobban nevetett, már a könnyeink potyogtak.

Nagybőjt van, de se baj. Most tényleg nem látszik, hogy bőjtölünk. Oldani Uram, s oldódni vágyunk.

Elővettem az ünnepekre félretett gyümölcsleveket, 2 liter megittunk kettesben, olyan szomjasak lettünk a nagybuliban.

– Csapassad, anyukám! – kiáltotta huncutul kisfiam is.

Ittunk, fociztunk, táncoltunk és nevetünk, nevetünk. Boldog kimerültségben fektettem le fáradt kis „partiaré” fiamat. Semmivel nem haladtam dél előtt, ami feladatom lett volna. De végre nem izzadságszagúan játszottam korosztályos fejlesztőjátékot, jóasszony módra.

Bár ha jobban beleszipantok a levegőbe...

„Mit csinálunk a gyerekeinkkel? Otthont adunk nekik a szívünkben. Ha másoknak nincs idejük, nekem van időm a számukra. Ez nem annak a kérdése, hogy mennyire simogatom a gyereket. Ez nem fontos. Hanem, hogy mennyit jelentenek ők a számomra. Számomra a gyerek nem egy kép, mely jön, aztán eltűnik, hanem hozzánk tartoznak. És én hozzájuk.”

Tilmann atya

A megszentelt idő

Állandóan versenyt futok az idővel. Gondolom, nem vagyok ezzel egyedül. De mostanában kicsit másképp próbálok hozzáállni az IDŐ-höz: ha sikerül megtenni valamit, jó, ha nem, úgyis jó. Mégis vannak olyan helyzetek, melyek kilátástalannak tűnnek. Mint például a minap. Vacsoravendégeket vártunk egyik hétköznapi este, már hetekkel korábban megbeszéltük az időpontot, és olyan vacsorát találtam ki, melyet frissen kell elkészíteni. Szeretek főzni, de extra dolgokkal csak mostanában merek próbálkozni, mióta a gyerekek kirepültek. Egy ilyen vendégvárás jó alkalom erre. Este 7 órára vártuk a vendégeket, kiszámoltam és felírtam, hogy pontosan hány órákor mit kell tennem. Nagyon izgultam, hogy jól sikerüljön.

Előző nap este édesanyám felhívott: „Akkor ugye jössz holnap? Tudod, hogy háromra megyek az orvoshoz.” (Ilyenkor nekem kell édesapámmal lennem, akit már nem lehet otthon hagyni egyedül.) – Majdnem frászt kaptam. Rémllett ugyan, hogy valami van, de rosszul írtam be a naptáramba, és derült égből villámcsapásként ért a feladat. Hát persze, hogy megyek! Hiszen nincs más megoldás. Időpont az orvoshoz, de ki tudja, mennyit kell várni. Én pedig úgy

számoltam, hogy ha reggel előkészítem a vacsorát, akkor is négy órára otthon kell lennem, hogy kivegyem a húst a hűtőből. Minden gyerekünket végigtelefonáltam, hátha valaki fel tud váltani nagypapa-vigyázásban, de mindenkinek dolga volt. Hiszen dolgozó emberek már! Egyik fiunk mégis azt mondta, hogy ő négytől legkésőbb ötig ott tudna lenni, ha nagyon muszáj.

Délelőtt tízre mentem valahová, felkeltem jó korán, hogy előkészítsem a vacsorát, (közben a szokásos dolgok: állatok megetetése, reggeli készítés és uzsonna az egy szem otthon élő gyereknek, férjemnek segíteni a felkelésben a sérült lábával, kicsit rendet rakni estére stb.) aztán futás. Bevásárlás a két nagyszülőpárnak, férjemet elvinni a munkahelyére, mert térdszalag-szakadása miatt nem tud még vezetni,

bedobni a cuccot az ő szüleihez, Tízre odaérni valahová, utána Anyáékhoz, és várni, hogy hazaérjen időben, ami elég kilátástalan. Persze későn indultunk el, már ahogyan az szokás. Nagyon ideges voltam, veszekedtem a férjemmel, hogy még rá is várnom kell. Beültünk a kocsiba és elindultunk. Ez mindig fordulópont: amikor végre elindulunk valahová. És akkor arra gondoltam, hogy most vagy végigidegeskedem a napot,

...ha újra fiatal lennék a sok pici gyerekekkel, bizony kevesebbet veszekednék, kiabálnék, hogy „gyere már”, „igyekezz”...

és szegény szüleimnek megint csak egy feszült együttlét jut, vagy azt mondom: „Ez most egyedül nem fog menni. De Veled, Szűzanyám, sikerülhet. Hiszen mit segítek a dolgokon, ha aggodalmaskodok és idegeskedek? Neked adom hát az időmet, és úgy lesz jó, ahogy lesz.” – Így tettem. És olyan hamar érkezett meg a válasz, hogy egészen meghatódtam. Mert amikor odaértünk a férjem munkahelyére, éppen velünk egyidőben érkezett meg a sógorom is, aki a szüleiével együtt él. Hurrá! Nem kell bevinnem nekik a tejet, mert majd Miklós hazaviszi! Nyertem 10 percet. Mégis oda fogok érni tízre! Anyáékhoz nyugodtan érkeztem, ez is mindig kritikus pont, mert ha készül valahová, akkor Anya is ideges, hogy minden elő van-e készítve, minden megvan-e, el tud-e időben indulni stb. De béke volt közöttünk, és amikor elment, Apával is szépen ment minden. Amikor sétálni indultunk, észrevettem, hogy fiunk kocsija a ház előtt áll. Úgy látszik, hogy innen ment egy ügyfélhez valakivel, és ide fog visszajönni. Szóval, számíthatok rá. Fél négykor Anya telefonált, hogy elkészült, de még elküldték egy vizsgálatra. Akkor összeomlott bennem minden. Hiszen ez nem fog menni! Pali csak ötig tud maradni, Anya nem fog hazaérni. Akkor felhívtam a közelben lakó lányunkat, hogy ötre fel tudna-e jönni. Nem örült, de azt mondta, beszél az öccsével, és megoldják, mert tudta, milyen fontos vendégeket várunk, és hogy milyen fontos nekem ez a vacsora. Közben a férje-

met valaki hazavitte, és kivette a húst a hűtőből. Finis! Anya negyed ötkor telefonált, hogy indul haza, Pali fél ötre megérkezett, és én is indulhattam haza. Ötre otthon voltam. Anya hazaért, a lányunknak nem kellett már elindulnia.

Szépen meg tudtam teríteni, mindent elkészíteni, még egy kicsit várni is kellett a vendégekre. A vacsora jól sikerült, finom is lett, és nagyon jól beszélgettünk. (Azóta tudom, hogy ez sem evidens, mert legközelebb, amikor ilyet készítettem, olyan rágós volt a hús, hogy nem tudtuk megenni.)

Így zajlik mostanában az életem. A magam ura vagyok, de mégsem oszthatom be úgy az időmet, ahogyan akarom. C. S. Lewis *Csürcsavar levelei* c. könyvében olvastam azt a gondolatot, hogy a gonosznak az egyik legmegtévesztőbb sugallata az, hogy az idő az enyém. Ez nagyon sokszor eszembe jut. Sokszor gondolok arra, hogy ha újra fiatal lennék a sok pici gyerekekkel, bizony kevesebbet veszekednék, kiabálnék, hogy „gyere már”, „igyekezz”, talán megpróbálnék türelmesebb lenni, kevesebb dolgot be-

tervezni, és elfogadni, hogy nem megy minden. És nem bánám, ha eltörik, kiborul, sáros lesz stb. De a gyerekek már nagyok, és az idő kerekét nem lehet visszaforgatni. Ám itt vannak az idős szülők és a millió feladat, ami az évek alatt megtalált. És a férjem, aki szeret velem lenni. (Hiszen ez jó!!!) Úgyhogy most is sok a tennivaló, gyakran egyszerre több dolog, és most sem könnyebb az élet, csak más. A fontos, hogy ezt tudatosítsam magamban: az idő nem az enyém – és azt gyakoroljam, hogy akármi is történik, a

legfontosabb az, hogy hogyan élem meg: hogy szólok a másikhöz, hogyan tekintek rá, hogy viselkedek vele. A fontos az, hogy béke legyen bennem, és békét sugározzak magam körül. Hiszen ezzel adok a legtöbbet. De azt is tudom, hogy ez egyedül biztos, hogy nem fog menni! De hiszen ez jó! Mert ha az időmet a Szűzanyának ajándékozom, akkor biztos lehetek abban, hogy úgy lesz jó minden, ahogyan lesz. Ő pedig biztos, hogy segít, örül, hogy segíthet, hiszen anya! Az én anyám!

Karrier a konyhában

Friss házasként, kiheverve a nászút adta mámort és az utána következő hétköznapok vitáit a háztartásról, szépen lassan kialakítottuk, hogy ki a porcicák ügyeletes elűzője, kié a wc-fürdőszobakombó bosszantó súrolása, ki a felelős a konyha rendben tartásáért, ki mos, ki tereget, és a többi izgi feladat beosztása is végre egyensúlyba került. Amit persze eddig drága szüleink végeztek el helyettünk, hogy mi jobban tudjuk a tanulmányainkra koncentrálni.

A legújabb lépcsőfok, amit a saját háztartás és a házasélet lépcsőjén meg kellett lépnünk, az a mindennapi meleg étel kivitelezése volt. Első gyermekünket várva már nemcsak én lettem a mindig éhes zabagép, hanem feleségemen is úrrá lett

bizony az általános farkasétvágy. Mivel elég rutintalanok vagyunk, elsőre nagy kihívás volt egy kétfogásos ebéd elkészítése, de végül is jól megbirkóztunk a feladattal. Röpké négy-öt óra alatt elkészültünk vele. Nekem jutott a krumplipucolás és a hagyma aprítása. Feleségem ezalatt két szakácskönyvet és a mindmegette.hu-t egyszerre böngészve kavargatta a levest, és fűszerezte a húst. (Néha a lányok tényleg tudnak több

dologra is koncentrálni!) Estebédünk után alig maradt a lakásban olyan hely, ahol ne hagyott volna nyomot a közös főzés: itt egy lisztes tányér húzódott meg, amott az ágy alá

egy kis tojáshej került, egy eltévedt szószos kanál az erkélyen pihent. Lényegében úgy viselkedtünk szakácsként,

Feleségemből egyik hónapról a másikra fantasztikus szakácsnő lett.

mint ahogyan azt tanultuk a gázzól a kémia órán: birtokba vettük a rendelkezésre álló teret. Ráadásul szombat lévén ráértünk mind a ketten, szóval kellemes kis lazítás volt kötényben izzadni egy fél napot. Utána pedig, hiszen takarítani már nagyon tudunk, és tiszta maszat lett újra a lakás, nekiestünk, hogy a zsíroldóval üssük el a szombat esténket.

Viszont furcsa mód a mennyiségekre már nem maradt energiánk odafigyelni, így annyit sikerült készíteni, hogy egy nyolcfős család is bőven jóllakhatott volna. Így szerencsére másnapra is jutott, meg harmadnapra is, meg negyednapra is elvileg... Amikor negyedik nap meggyóntam, hogy én titokban benyomtam két pizza szeletet a sarki falatozóban napközben, drága nejem feloldozott: ő meg egy közeli kínai étkezdébe menekült ebédszünetben. Kapóra jön ilyen esetekben anyósoméknak a famíliája, az igazán nagy-nagy családi fészek, ahol feleségemnek maradt még jó pár éhenkórász testvérkéje otthon. Műanyag ételhordóba be, küld fénypostával, aztán régi kaja letudva. Na és akkor kezdődhetne minden előről!

Nekem jobb programok is eszembe jutottak a hétvégére, mint a félnapos főzőtanfolyam, mosogatással fűszerezve, így elcsábítottam otthonról a páromat, mondván: a kaját majd megoldjuk valahogy! Ezt viszont a pénztárcánk sínylette meg, mert egész héten pizza szeleteken élni drága mulattság. És ha őszintén vagyok, kezdtem visszasírni azt a jó kis

házi leveskét is. Így aztán eljött az „A” hét, „B” hét ideje, amikor hol a nehezebb, hol a drágább utat választottuk.

Mígnem egyszer csak megtörtént a csoda! Feleségemből egyik hónapról a másikra fantasztikus szakácsnő lett. Biztos a génjeiben is van ez a képesség, mert anyósom is nagy ász a konyhában. De a párom gasztró-tapasztalatai az eddigi életét nézve nulla volt, most pedig szinte már a semmiből is terülj-terülj asztalkámat varázsol. Barátnőivel összejön időközönként, és ilyenkor előre főznek négy-ötfelet is, ami olyan változatos étrendet biztosít nekem, hogy a pizza szelet ahhoz képest száraz ropi lett! Biztos a készülődő anyasága teszi ezt, vallja ő szerényen, de itt egy eddig titokban lappangó tehetség bújta elő szerintem.

Nagycsaládos barátaink vendégül látása alkalmával meg is kaptuk a bókot, hogy nálatok milyen szép rend van és tisztaság! És milyen finom fogásokat tudtok csinálni! Dagadt is a mellünk a büszkeségtől, hogy hát igen, aki erre egy minimális energiát képes fordítani, annak előbb vagy utóbb megy ez a dolog!

„Na majd az első egy-két gyerek után meglátjátok, mire lesz energiátok és mire nem – jött hozzá a halk komment egy fekete öves háziasszony szájából –, egy idő után lesznek olyan piszkok, foltok a lakás bizonyos részein, amikkel egész könnyű lesz megbarátkozni. Inkább szeresd meg azt az olajfoltot a falon, mint hogy stresszelj azon, hogy mikor tünteti el a férjed. Minden csupán fejben dől el. Az ételeken se fogtok ennyit nyüglődni, ne aggódjatok. Ami nem mozog, az még nyugodtan ehető. És a várandósság alatti hangulatváltozásoktól se ijedjete majd meg, az természetes.”

„A Ti Istenetek mentett meg bennünket”

Szabó Gergely, budapesti villamosmérnök. Egy nepáli barátját látogatni 2015. április 23-tól május 3-ig járt a hegyi országban. Érkezése után két nappal, április 25-én, a világ legmagasabb csúcától, az Everesttől néhány kilométerre délre egy kis faluban élte át és élte túl a 7,9 fokos erősségű földrengést, amelynek közel 10 000 halálos áldozata és 23 000 sérültje volt. Vele beszélgettem az átéltekről.

A nepáliak szerint a földrengéseket az istenek figyelmeztetésnek küldik az embereknek. Az istenek katasztrófákkal intik a balandókat. Ébredjenek fel, koncentráljanak arra, ami fontos, bánják meg vétkeiket, imádkozzanak! Szeretteik, otthonuk, vagyontárgyaik elvesztéséért ők maguk, bűneik miatt felelősek. Te a földrengés idején hogy kerültél, és mennyi időt töltöttél Nepálban?

Hm, fura dolgokat tudnak ezek az idősebb házások mondani – néztünk össze feleségemmel –, majd egyszer biztos megértjük. A vendégek távozása után magamra vállaltam a romeltakarítást, amit párom egy nagy öleléssel jutalmazott. Olyan ügyes vagy...! – súgta hálásan a fülembé, majd miután észrevette a vállamon keresztül a szekrénybe tett tárgyaink sorrendjét, így folytatta:... hányszor kértem, hogy ne így rakd el azokat a rohadt edényeket!?

Mit is mondtak a vendégeink a kis-mamák hangulatváltozásairól...? Lehet, hogy újra áthívjuk őket...

Most csak 10 napot, de hogy érthetőbb legyen a történet, az elején kezdem – válaszol Gergő, aki május elején tért vissza Nepálból. –Tavaly is jártam Nepálban. Akkor három hónapig voltam ott, megismerkedtem egy nepáli papnövendékkel. Összebarátkoztunk. Abban maradtunk, hogy értesít, mikor lesz a pappá szentelése és akkor odautazom, hogy én is jelen legyek a nagy eseményen. A barátom azt kérte a püspökétől, hogy ne Katmanduban, a fővárosban legyen a szentelése, hanem abban a kis falucskában, ahonnan ő származik. Ez ott óriási dolognak számít, mert a faluban mindenki, beleértve a szüleit is hindu vallású. Mivel a faluban nincs katolikus templom, a barátom és barátai körbementek a faluban, és mindenkit meghívtak az iskola udvarába. Ez volt az egyetlen nagy hely. Ott tartották

a szentelést. A párszáz fős falu összes lakója és a 60-80 vendég is itt szorongott az udvaron. Alighogy véget ért a szertartás, kezdődött a földrengés.”

Jelentések szerint hosszú ideig tartott az első rengés.

Valóban, nagyon hosszú ideig, talán 10 másodpercig is. Mivel ebben a kis faluban nincsenek utak, nincs vonat, tehát amint meghallottam a dübörgést, rögtön tudtam, hogy ez rengés, nem a forgalom zaja. Félelmetes volt. Szinte hullámszórt a lábunk alatt a föld. A mellettünk lévő kétemeletes, félkész vasbeton szerkezet táncolt, mintha gumiból lett volna, és a falak ledőltek. Az volt a szerencse, hogy senki nem állt közvetlenül az épület közelében. Arra gondoltam, hogy mint a filmekben, most meg fog nyílni a föld, és beleesünk.

Mi történt, amikor véget ért a rengés?

Ekkor már mindenki rájött, hogy ez földrengés és szaladt a házához megnézni, hogy mi pusztult el, és mi maradt meg. Az iskola közelében, ahol az épületek a sziklákra épültek, a hegyoldalban, a me-redek részen ott nem, de lejjebb sok ház összedőlt. Mivel mindenki ott volt az iskolaudvaron a rengés alatt, senki nem

sérült meg. Miután megnézték házaikat, mindenki lassan visszazállingózott az iskolához – az ebédre. Nepál egyébként is szegény ország, de ez egy nagyon szegény vidék. Erre a számukra teljesen ismeretlen ünnepségre már több napja készültek, sok kecskét levágtak. Senki nem akart kimaradni az ünnepi lakomából.

Nepálban a két fő vallás a buddhizmus és a hinduizmus. Beleláltál, milyen mélységű a hitük?

Az első rengést követően egy ismeretlen férfi lépett hozzánk, és ezt mondta:

„Én hindu vagyok, ti pedig keresztények. A ti Istenetek védte meg a falunkat. Mindenki itt volt az ünnepen, és ezért senki sem halt meg ebben a faluban a földrengés miatt. Soha nem fogjuk

ezt elfelejteni. Nagyon hálásak vagyunk, hogy itt vagytok.” Akkor még nem teljesen értettük, hogy mit is akar mondani, de amikor később körbejártuk a falut és láttuk az összeomlott épületeket, értettük meg, hogy ha nem lett volna szentelés, lettek volna áldozatok, mert azon a napon – szombaton, abban az időben otthon lettek volna. A falu lakosai még ma is erről beszélnek, mesélik, hogy a keresztények miatt menekültek meg.

„A gyermekeink kicsit szegények. Nincs elég kapcsolatuk emberekhez. A szülőknek nincs elég idejük számukra. Nagyon el vannak foglalva. Nincs elég lelkiejük, hogy a gyerekek felé forduljanak. Ezért gyakran a tv elé ültetik őket. Ott folytatódik a tragédia. A kötődés nélküli emberke tragédiája.”

Tilman atya

Tied az időm

Korunk legfőbb nevelői kérdése: hogyan lehet a mindenütt elterjedt tömegszellemet és tömegembert először is önmagunkban és a ránk bízottakban legyőzni.

Erről írja Kentenich atya: *(Az ún. Előalapítási Okiratban) található az a program, mely eddig és az idők végezetéig nevelői munkánk normája lesz... Tudjuk már, hogyan jött létre. A saját, személyes lelkiéletem egy darabját, tulajdonképpen a lelkiéletem magját tartalmazza.* (Részlet Kentenich atya: *Brasilien-Terziat*, 2 (1952).)

E program megvalósítása azonban az ember teljes erejét és idejét kívánja. Ezt így fejezi ki Kentenich atya: *„...az a szilárdan elhatározott szándékom, hogy a lehető legtökéletesebben teljesítsem a kötelességemet mindnyájatokkal és mindegyitekkel szemben, külön-külön is. Ezennel állandó rendelkezésekre bocsátom magam mindazzal együtt, ami vagyok és amim csak van: Tudásomat és tudatlanságomat, tehetségemet és tehetetlenségemet, de mindenekelett a szívemet. Ezután már csak a maradék időben foglalkozhatom kedvenc ügyemmel.”* (részlet Kentenich atya: „A schönstatti eszmék első nyilvános meghirdetése” (Előalapítási Okirat 1914. okt. 27.) lásd KT-2 11. old.).

Egy családban a szülők; de a pedagógusok és a lelkipásztorok is gyakran panaszkodnak a túlterheltségről. Mindig kevés az idő! Mindannyiunknak megszívlelendők Kentenich atya alábbi sorai, melyeket egyik rendtársának írt:

„Azt írja, hogy újabban nagyon sok a munkája, és receptet keres arra, hogyan lehet kevesebb alvással kijönni. A recept nagyon egyszerű: Úgy tűnik nekem, hogy tudatosan el kellene utasítania minden mellékes munkát akkor is, ha ezáltal átmeneti gazdasági kár éri... Gondoljon arra, kérem, hogy mekkora jelentősége van a nevelő munkájának... Gondoljon arra is, amit itt és ott az oldott és lélekkel telített légkörről mondtam. Meglehet, hogy Ön képes arra, hogy a túlórázás ellenére is megtartsa és lélekkel töltsen meg valamennyi óráját. De akár akarja, akár nem, számolnia kell azzal, hogy akkor már többé nem árasztja magából azt a gyógyító légkört, ami nélkül pedig hosszú távon... nem lehet gyümölcsöző és felemelő. Továbbá övéi lelkiéletébe nem fogja tudni úgy beleélni magát, ahogy szükséges, hogy el tudja őket fogadni és ők is elfogadottnak éljék meg magukat. Mindent összevéve, nincs más mód! Emlékszem, 43 évvel ezelőtt, azt megelőzően, hogy spirituális lettem, kedvenc foglalatosságom volt vasárnaponként a kisegítő/helyettesítő papi szolgálat. De miután megkaptam ezt a (lelkivezetői) munkakört, elvileg és gyakorlatilag lemondtam minden helyettesítést ezzel az indoklással: Éjjel-nappal a rendelkezésükre kell állnom. Ha nem ezt tettem volna, akkor nem nőhettem volna bensőleg oly mélyen össze növendékeimmel, és akkor Schönstatt sem lett volna. És a történelem morálja: Ne törd meg a túlmunkát!” (részlet Kentenich atya leveléből: Brief vom 28. Mai 1954)

A Pápára figyelünk

a Schönstatt Család százéves jubileuma alkalmából
rendezett pápai meghallgatáson

V. rész

A LÉLEK SZABADSÁGA

Hogyan tudunk segíteni önnek az Egyház megújításában, és hová kerüljön evangelizációs törekvéseink súlypontja, Schönstatt Családunk új életszakaszának kezdetén?

Ferenc pápa: Az Egyház megújítása. Valaki gondolhatja tán, hogy valami nagy forradalomra gondolunk, néhányan azt mondják, hogy „a nagy forradalmár pápa”, meg ilyenek. Ez az egyik legrégebbi ilyen kifejezés az egyháztörténelemben.

A régi atyák azt mondták: *Ecclesia Semper Renovanda* – folyamatosan megújuló Egyház. Az Egyháznak folyamatosan kell újulnia. Ez így van az első századok óta. Sokat küzdöttek ezért a szentek is. Vagyis, akik előre viszik az Egyházat, azok a szentek. Képesek voltak saját magukat megújítani, szentté válni, s ezáltal újul meg az Egyház. Ők viszik előre az Egyházat.

Így hát az első szívesség, amit kérek mint segítséget: váljatok szentté.

Szentté válni. Ne féljete a szent életől. Ez az Egyház megújítása. Megújítani az Egyházat elsősorban nem azt jelenti, hogy itt-ott változtatunk valamin. Változtatni kell, mert az élet változik, és alkalmazkodni kell hozzá. De nem ez a megújítás.

Eppen itt nálunk is – ez publikus, azért bátorodom beszélni róla – meg kell újítanunk a Kúriát, és a Vatikáni

Bankot is. Ez mind külső megújítás. Ahogyan írják a napilapok. Ez az, ami érdekes. De senki nem beszél a szív megújításáról. Nem értenek semmit, mit jelent valójában az Egyház megújítása. Mert az a szentté válás. Mindenegy szívet megújítani.

Kérdésekre válaszolva, egy másik segítség számomra; a lélek szabadsága. Minél többet imádkozik valaki és hagyja, hogy a Szentlélek vezesse, annál inkább el tudja sajátítani a léleknek ezt a szent szabadságát, amely végtelenül gyümölcsöző. A lélek szabadsága. Ez a szabadság nem ugyanaz, mint a lazaság. Nem, nem, nem ugyanaz. A lélek szabadsága feltételezi a hűséget és az imát. Ha valaki nem imádkozik, nem lesz birtokában ennek a szabadságnak. Vagyis aki imádkozik, az fogja megtapasztalni a lélek szabadságát. Képes lesz „örültségeket” csinálni, a szó pozitív értelmében. Majd megkérdezik. „Hogy jutott eszedbe ilyet csinálni?! Milyen jó, hogy ezt kitaláltad!” – És te: „Mit tudom én, imádkoztam és eszembe jutott.” A lélek szabadsága, igen.

Nem betokosodni irányelvekbe – azt mondom, betokosodni, és ezt jól meg kell értenünk –, vagy olyan dolgokba, amelyek rabbá tesznek. Újra visszatérünk az írástudók karikatúrájaként, akik olyan, de olyan szigorúak a tíz parancsolat betartásában, hogy kitaláltak még hozzá hatszázat. Nem, ez nem segítség. Az ilyesmitől bezáródik az ember, betokosodik.

Amikor egy apostol tervez – lehet, hogy ez némelyeknek nem tetszik, de azért mondom –, amikor egy apostol úgy gondolja, hogy a jó tervezés miatt majd jól haladnak előre a dolgok, akkor téved. Ez funkcionalizmus. Ez az üzletemberek feladata.

Nekünk is élnünk kell ezekkel a dolgokkal, de nem ez az elsődleges. A lélek szabadságának, az imának, az elhivatottságnak és az apostolkodásnak a szolgáltatába kell állítani ezeket értelemszerűen. Óvakodjatok a funkcionalizmustól!

A püspöki konferenciákon azt látom, hogy minden jól működik, jól van szabályozva az egész rendszer, de néha hiányoznak dolgok, vagy a felét végzik el annak, amit egyébként el lehetne végezni, kevesebb funkcionalizmussal, és több apostoli buzgósággal, több belső

szabadsággal és több imádsággal. Ez a belső szabadság, a bátorság és a kifelé mozgás fontos lenne.

Hogy ne legyen kétség – mindezt a funkcionalizmusról már elmagyaráztam az Evangélium Gaudium körlevélben. Ott meg tudják nézni pontosan, mit akarok mondani.

Vajon mikor valódi egy út, egy segítség? Ha nem tesszük központi helyre. Egy középpont van, Jézus Krisztus. Ha a lelkipásztori munkám és minden egyéb fontos tevékenységem kerül a középpontba, akkor Jézus már nincs ott. Az Egyházban semmilyen lelkiség és semmilyen karizma, még a legcsodálatosabb sem lehet a központba helyezve. A középpontban az Úr van.

És figyeljetek csak – ezért, amikor Szent Pál az Első korintusi levélben a csodálatos karizmákról beszél, hogyan fejezi be? Azt mondja: valami jobbat mutatok nektek.. És a szeretetről beszél a végén. (1Kor 13.) Arról, ami Istentől jön, ami Isten sajátja, Pál arra biztat, hogy Istent utánozzuk. Ne felejtsetek el ezt. Tegyetek fel sokszor a kérdést: Nem teszem-e a központba magamat, a mozgalmunkat, a kegyelmi ajándékokat (karizmákat)?

Bocsánat, hogy dél-amerikai spanyolt beszélek, nem európaikat, nekünk van egy szavunk: „figuretti” – arra a személyre, aki szívesen van a középpontban. Csak Jézus legyen a középpontban. Egy apostol sosem lehet a központban, hiszen ő szolgáló. A középpontot szolgálja.

Ez a lelkület sosem mondja azt, hogy „én” vagy „mi”, mindig azt mondja: Jézus. Jézus és én. Jézus kéri tőlem, Jézusért teszem. Mindig Ő a középpont.

Jézus személye körül forog a pályánk. Ne felejtsetek el. Egy mozgalom, egy karizma nem lehet a középpontban.

Végül egy dolog, amiről manapság sok utalás és kérdés merül fel: a háborúk. Napjainkban egyre nagyobb nézeteltéréseket szenvedünk el. A nézeteltérések kulcsával nézzük át az ezzel kapcsolatos összes kérdést, melyet ti is feltettetek.

Családi, örökösödési nézeteltérések, véleménykülönbség az Ige értelmezésében, háborúk stb. A nézeteltérés, a megosztás az ördög fegyvere. Zárójelben megjegyzem, hogy a gonosz létezik, ha esetleg valakinek kétségei lennének efelől. Létezik és rosszat forral. Igen, létezik és rosszat forral.

A nézeteltérés aztán veszekedésé fajul, jön az összeveszés, a Babel. Ahogyan az Egyházban a templom élő kövekből épül, melyet a Szentlélek hoz létre, úgy a gonosz is építi az ő templomát gögből, büszkeségből, amely nézeteltérést szül. Minden meg nem értés egy Babel.

Ezért dolgoznunk kell a találkozás kultúráján. Egy kultúrán, amely összehoz bennünket mint családot, mint mozgalmat, mint Egyházat, mint plébániát. Mindig keresni kell a találkozás lehetőségét.

Azt ajánlom – szép lenne, ha ezekben a napokban meg tudnátok tenni, ha nem megy ki a fejetekből – hogy olvassátok el a Teremtés könyvében József és testvérei történetét. Az egész fájdalmas történet, árulás, irigység, viszály a végén egy találkozással fejeződik be, amely lehetővé teszi, hogy a következő 400 évben ez a nép növekedni és erősödni tudjon. A nép, amelyet Isten kiválasztott. Ez a találkozás kultúrája.

Olvassátok el József történetét, mely pár fejezet a Teremtés könyvében. Meg fogjátok érteni, miről is van szó. A találkozás kultúrája az a szövetség kultúrája. Vagyis Isten kiválasztott bennünket, majd eljegyzett minket (elígérkezett számunkra) és szövetséget kötött velünk.

Ábrahámnak azt mondja az Atya: „Menj, aztán majd megmondom, mit fogok neked adni.” Aztán apránként elmondja neki, hogy annyi leszármazottja lesz, mint égen a csillag. Igen, az ígélet. Kiválasztja egy ígélettel. Aztán elérkezik a pillanat, amikor azt mondja az Úr: és most szövetséget kötök veled. A különböző szövetségek pedig, melyeket a néppel köt, erősítik az ígéletet.

A találkozás kultúrája, az a szövetség kultúrája. És ez szolidaritást eredményez. Egyházi szolidaritást. Tudjátok, ez a kifejezés veszélyben van. A Spanyol Királyi Akadémia háromévente összeül, hogy megvizsgálja az új szavakat, mert ugye a nyelv él. Vannak szavak, amelyek eltűnnek, nem használják már őket. Ezek halott szavak. Aztán vannak olyan szavak is, amelyek épp az elhalás határán vannak, és olyanok is, amelyeket el akarnak tüntetni a szótárból, na, ilyen kifejezés a „szolidaritás”. És a szövetség szolidaritást jelent. Kapcsolatok, kötelékek teremtését jelenti, nem kapcsolatok rombolását. Ma pedig bizony ilyen kultúrában élünk, az ideiglenesség kultúrájában, amely lerombolja a kapcsolatokat.

Beszéltünk ugye a családi problémákról. Tönkremennek a kötelékek, ahelyett, hogy épülnének. Miért? Mert ebben az ideiglenesség kultúrájában élünk, a nézeteltérések kultúrájában, amely képtelen a szövetségekötésre.

A találkozás kultúrája teremt olyan egységet, amely nem hazug, hanem szent.

Talán a következővel fejezném be... A Bibliában, a választott nép életében nagyon általános dolog volt megújítani a szövetséget. Volt erre az alkalomra mindenféle ünnep, bizonyos évfordulók, háborús győzelmek, rabságból való kiszabadulás. Aztán eljött Jézus, és mit kér tőlünk? Hogy újítsuk meg a szövetséget. Ugye? És az Eukarisztiában Ő maga vesz részt ebben a megújításban.

Amikor az Eukarisztiát ünnepejük, a szövetség megújítását ünnepejük. Az nem az utolsó vacsora utánzása, mint emlékezés, hanem nagyon valóságos, nagyon mély esemény. Ez Isten ugyanazon jelenléte, amelyben megújítja velünk a szövetséget. Nem szoktuk mondani általában, sokszor elfelejtjük, nem is divatos beszélni róla, hogy a szövetség megújításában mennyire fontos a gyónás, amely a bűnbánat, a kiengesztelődés szentsége. Ne felejtsetek ezt el soha! Ne felejtsetek el! Amikor nem megyek el gyónni, mert nem tudom, mit mondjak a papnak, akkor valami nem stimmel. Olyankor hiányzik a belső világosság, amely felfedné a károkat okozó gonosz lélek munkáját. A szövetség megújítása az Eukarisztiában és a bűnbánat szentségében elvezet bennünket a szentségre, mindig a találkozás kultúrája, szolidaritás, és kapcsolatok teremtése által.

Azt kívánom nektek, hogy a mai a világban, ahol oly sok a széthúzás, rágalom, szavakkal való rombolás és bántás, tudjátok megvalósítani a találkozás kultúráját, megújítva így a szövetséget. Persze senki sem tudja magát megnevelni

egyedül. Szükségetek van Mária segítségére. Ezért a Szűzanyának ajánllak mindannyiatokat, hogy járjon veletek továbbra is a szövetség megújításáért. Köszönöm.

Küldelek benneteket, mint az elkövetkező évek misszionáriusait.

A szeretetszövetség megújítása után ezt mondta még Ferenc pápa:

Áldásommal küldelek benneteket mint az elkövetkező évek misszionáriusait. Nem az én nevemben küldelek titeket, hanem Jézus nevében. Küldelek benneteket, de nem egyedül, hanem anyánkkal, Máriával kéz a kézben, és anyánknak, a Szent Egyháznak az ölében. Küldelek benneteket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Mielőtt befejeznénk, teljes szívemből köszönöm a látogatásokat. Most jutott eszembe, valami azzal kapcsolatban, amit kérdeztetek, hogy mi az én titkom. Két dolgot mondom: Az egyik, hogy az Általános Elnök atya kifejezte, hogy nem szeretne sok időt elvenni tőlem, hogy ne hátráltassa az ebédemet. Az egyik titok tehát ez: Sose láttam még éhen halni papot.

Második titok: Egyszer valamikor egy schönstatti pap ajándékozott nekem egy Mária képet. Ott tartom az éjjeliszekrényemen. És minden áldott reggel, amikor felkelek, megérintem, és ott imádkozom. Ez a második titok, amit el akartam mondani.

Még egyszer köszönöm a látogatásokat. Ne felejtsetek el imádkozni értem, mert szükségem van rá. Isten áldjon meg benneteket és a Szűzanya őrizzen! Köszönöm.

A munka-család libikókáján

Négy gyermeketek van, a legkisebb mennyi idős volt, mikor kezdted tervezni, hogy újra munkába állsz? Mi mozgatót elsősorban?

Éreztem, hogy lassan rákényszerülünk, volt egy kis anyagi oka is, és vége lett a főállású anyaságnak. Ezt én az utolsó percig ki is használtam, pont másnap álltam munkába, de még nem kerestem aktívan állást, inkább a munka talált meg engem.

Milyen félelmeid voltak, és hogyan lettél úrrá rajtuk?

Igen, számítógépes hiányosságaim voltak. Furcsa volt belépni egy munkakörnyezetbe, de ami csoda volt, hogy egy viszonylag keresztény közegbe mehettam, amit én eredetileg nem tudtam. Magyar Rákellenes Liga, volt esély rá, hogy lesznek jó emberek, és akkor az első elvonulás szentmisével záródott. Sírtam a meghatottságtól, olyan meglepetés volt számomra.

Ugyanígy futottam bele még a munkába állás előtt a mentálhigiénés képzésbe, ami szintén nem áll távol a lelkiéletől, megint a saját közegembe mehettam. Teljesen más lett volna egy igazi taposós helyre menni, ahol a karrier és az előmenetel a fő. Technikai izgalom, mobiltelefon otthonfelejtése, és ezeket muszáj használni, meg kell tanulni. Előtte egy hónapig a nagyfiam képzésén vettem részt.

Hogyan készültél a munkába állásra?

A gyerekek nem voltak megfelelően felkészítve. Izgalmas, hogy a mama tizenöt év után elmegy dolgozni. Bennem volt izgalom és öröm, szeretem a változást, nem zavar, ha új helyzetbe kerülök, sőt izgat egy kicsit. Van bennem egészséges félelem, de legalább annyi öröm, és inkább arra koncentrálok. Mindenki megszokta, hogy a

Levegőt kell hagyni nekik, a munkába állás segített, mert rákényszerítette őket a nagyobb önállóságra.

mama mindent elintézt, elkészít, de a gyerekeknek jót is tett, hogy nem lógok úgy a nyakukon, vannak más jellegű ügyeim, nem csak ők. Látom azt, hogy vannak, akik rátapadnak a

gyerekek minden mozdulatára, lépésére, gondolatára. Levegőt kell hagyni nekik, a munkába állás segített, mert rákényszerítette őket a nagyobb önállóságra. Amennyire nehéz volt, annyira hasznos is, nekik is.

Milyen segítséget kaptál családtól, környezetedtől, előálltál-e konkrét kérésekkel?

Anyósom sokat segít, aki mellettünk lakik, és akkoriban még nagyon fitt és üde volt. Nagyon sokáig a legkisebb gyermekünk nem mert bejönni az üres lakásba, pedig nem volt már kicsi.

Elfelejtettem mondani, hogy átmene-tileg négy órában tudtam dolgozni, és nyáron egy hónap fizetés nélküli szabad-

ságot kaptam. Ennél ideálisabb nem is lehetett volna. Ez pont arra volt jó, hogy meg lehetett szokni az új helyzetet, és még nem volt ott a nyár izgalma, hogy meg kellett volna oldani a gyerekeket. Ennél jobban vezérelt munka nem jöhett volna. Nagyon klassz, ha valakinek nem egyből kell nyolc órában visszamennie.

Az új munkahelyeden milyen kihívásoknak nézel szembe?

Fel voltam készülve a rákbetegekkel való beszélgetésre, csoportfoglalkozások tartására, programok szervezésére, persze.

A mentál képzés mind önismeretben, mind szakmailag nagyon jó felkészülés volt. Biztos vagyok benne, hogy ilyen alkat vagyok, hogy ez nekem testhezálló. A kihívást a kollegák jelentették, és egy nagyon kemény főnök, ami azóta is kísért egy kicsit. Először tapasztaltam meg életemben, hogy valakivel pár év után nem működött a kapcsolat. Nagyon megszenvedtem azt, hogy valaki nem

szerelem. Egész konkrétan nem szeret, és nem értettem, hogy miért, mert nagyon simulékony alkat vagyok, és ha valaki nem szeret, addig ügyeskedem, addig kedveskedek, hogy legalább működőképes legyen a kapcsolatunk. Ma már bátrabban megyek bele konfliktusokba, de akkor még egyáltalán nem.

Ez a probléma nem is oldódott meg?

Ő ment nyugdíjba. Az én lelkemben úgy oldódott meg, hogy láttam, másokkal is nagyon furcsán bánik. Annyira a lelke volt az egész Rákellenes Liga, hogy sokáig nem volt képes nyugdíjba menni, és az utolsó néhány évében szétmárt sok embert maga körül.

Munkahelyet váltottál.

Igen, de nem miatta, hanem később. Szerettem volna több órában dolgozni, és vágytam a változásra. Volt egy olyan pont, amikor elkezdtem kifelé kacsingatni. Másfelé, gyerekek felé, mert itt több volt a nyugdíjas, középkorú, elkezdett vonzani a fiatalabb korosztály, de mindenképpen lelki területen.

És most hol dolgozol?

Így lettem családsegítő és gyermekjóléti. Hirtelen elhatározásból és felindulásból. Alig tudtam erről a munkaterületről valamit, de belevágtam, a hátrányos helyzetű családokat próbáljuk karbantartani, hogy a gyerekek ott maradhassanak velük az otthoni közegben, figyelni, hogy járjanak iskolába. Küzdős munka.

A munka-család libikókáján hogyan tudsz egyensúlyozni?

Eleinte sokszor volt lelkiismeret-furdalásom. Hogy elkésem a gyerekektől, már ott kéne lennem. Sose éreztem, hogy ott vagyok, ahol éppen kéne, s hát

tudjuk, hogy ez a legstresszesebb dolog, nem a jelenben lenni, ilyenkor az ember nem teljesít túl jól.

Most, hogy nagyok a gyerekek, nem okoz olyan nagy gondot, most inkább a háztartással küzdök, mert minden más nagyobb örömet okoz, mint a takarítás idehaza. Most már olyan nagyok a gyerekek, hogy nem esznek az iskolában, ezek új kihívások, hogy naponta kell főzni. Ettől eléggé elszoktam mostanában. Az egyetemisták összevissza járnak be, sokat vannak itthon.

Be tudod őket vonni az itthoni munkákba, hogy terhet vegyenek le a válladról?

Ez sajnos nem erősségem. A jó tizenöt év, ami alatt elkényeztettem őket, érezhető, plusz alkatilag ez nagyon nehezen megy nekem. Van két gyerek, aki néha megkérhető ilyesmire. Vannak, akik lelkileg vagy fizikailag sosincsnek itthon, pörögnek, élnek az életüket. Hogy én megtaláljam azt a pillanatot, amikor neki éppen kedve van nekem segíteni, nekem pedig szükségem van valamire... ritka ez a csillagzat összeállítás. Én pedig nem vagyok következő és szigorú, ez nekem nem megy. Gyorsabb és könnyebb, ha én megcsinálom.

Szívesen kiszolgálod őket.

Így van. Én ettől szenvedek, meg veszekszem velük, nem megy ez könnyen, néha magam alatt vagyok, morogva csinálom egyedül a dolgokat.

Ha a mérleg két serpenyőjébe teszed azt, hogy mennyit vesz ki belőled a munka, és mennyit ad, merre felé billen a mérleg? Mit kapsz, és mit vesz el?

Ebben van ingadozás, változó, mindenképpen sokat ad, kell, hogy legyen valami más, ami még vagyok az anya-

ságon kívül. Még most is úgy mutakozom be, hogy négygyermekes anyuka vagyok, ez marad a főállásom, lelkileg mindenképpen. Ez a fő célom, ebből akarom a legtöbbet kihozni. Van egy mellékállásom, a családjára tartás, ahol interaktív osztályfőnöki órákat tartunk, ott névjegyem készül most, és ennek örülök. Ez apróságnak tűnik, de nekem fontos, hogy grafikus által megtervezett szép névjegyem lesz.

A férjed, a gyerekeid hogyan állnak a munkádhoz? Büszkéek rád? Esetleg féltékenyek, hogy kevesebb időd marad rájuk?

Alkatuktól függően változóan. Mindenki büszke arra, hogy a mama valamit csinál, és a mobiltelefont is megtanulta használni, korábban szenvedtek attól, hogy nem vettem fel. Sok minden átmegy abból, hogy segítő hivatást végzek. Van, akit vonz, kijön velem, az egyik cigánykisfiút, aki a kliensem, patronálja az egyik gyerekünk, gyakorlatilag napi szinten telefonon beszélnek, ő a pótapukája, vagy kijön sportnapra segíteni. Van egy lányunk, aki a segítő hivatást választotta. Nálunk nem lehet úgy a cigányokat szidni, mint talán máshol, ezt tudják, érzik, persze beszélhetünk reálisan róluk, felhő sincs, hanem tudják, hogy van a világnak egy másik része, ahol komoly problémák vannak. De azért nem hozok sok mindent haza. Csak annak, aki kérdez, én nem öntöm rájuk a rémtörténeteket: „Bezzeg, ha a Karcsika sorsát kellene élned, akkor...!”

Mennyire tudod ezeket a problémákat letenni, amikor hazajössz?

Erre a mentál képzésen jól fel lettünk készítve. Én tudatosan azt mondom,

hogy ez az én részem– amikor segítetek, akkor segítetek, és amikor itthon vagyok, akkor itthon vagyok, azt csinálom, amit szeretnék, és nemet mondok. Lelkileg

ném, akkor tanulnék még előtte, és egy picit dolgoznék is. Bár ez nem biztos... talán könnyebb lett volna visszamenni, ha előtte egy picit dolgozom.

A főállású anyaságot mindenképpen újra választanám, és a négyórás munkaidőt is. Tanulni a GYES alatt, hogy mégse legyen GYES betegség, ez nagyon jó ötlet volt egy-egy hétvégén posztgraduális képzésen. Kimozdul az ember, fel kell öltözni, szellemi

egy-két ügy van, amikor a fejem zaka-
tol, hogy mit kéne csinálni, mit kellett volna mondani, néha van ilyen, de ez a ritka kivétel. Nem félttem magam ettől. A rákbetegeknél jobban be voltam már vonódva. Kicsit emiatt éreztem szükségét a váltásnak. Nagyon hasznos, hogy húsz percet autózom a munkahelyemre, egyedül, nincs rádióm, csend van, azt azzal töltöm, amivel akarom. Néha gondolkodom, ha olyan az ügy, vagy lelkiéletet élek, de az a húsz perc nekem nagyon kell, mint a kimosakodás, bemosakodás az orvosnak, olyan nekem ez a kiautózás, beautózás. Ha hazaérek, átállok boldogan egy itthoni létbe.

Ha újratervezhetné az életed a gyermekvállalás és munka területén, van-e, amit másként csinálnál, amit ma már másként látsz helyesnek?

Ami sokáig nehéz volt, hogy nekünk hamar jöttek a gyerekek, nem dolgoztam egy percet sem. Ha újratervezhet-

kikapcsolódást jelent a sok pelenkázás-felmosás-etetés között.

Még vannak terveim, a családterapeuta képzés érdekel, néhányszor már majdnem jelentkeztem, az még vonz.

A férjed, a gyerekeid hogyan állnak a munkádhoz? Büszkéek rád? Esetleg féltékenyek, hogy kevesebb időd marad rájuk?

Sokat köszönhetek a férjemnek, akinek szintén fontos volt, hogy négy gyermekünk legyen. Támogatta a továbbtanulásom. Az hogy a segítő hivatást választottam, a személyiséget gazdagítja, jó, hogy „lájtosan” dolgozom, de anyagilag nem tesz hozzá sokat a családi kasszához. Hálás vagyok, hogy a férjem nem kényszerített arra, hogy jól fizető munkahelyre menjek, vagy előbb visszaálljak dolgozni.

Időnk a legnagyobb kincsünk... kinek ajándékozzuk?

Avagy meséljünk, horgásszunk, labdázunk és beszéljessünk?

Február 19-én a Mária Rádióban az ÉLETRE NÖVELŐ műsorának ez volt épp a témája.

Néhány döbbenetes tapasztalat felráz, hogy nem mindegy, időnket mire fordítjuk!

Nekem megadatott, hogy édesanyám munkahelyét föladta, hogy mi négyen otthon nevelkedhessünk, időt ajándékozva nekünk. Pénzünk mindig kevés volt persze...

Mikor én hét gyermekemnek igyekeztem ugyanezt az időt megadni, saját bőrömmön éreztem, ez nem olyan egyszerű... Mikor kire figyeljek? A legnagyobb és a legkisebb igényei bizony eltérőek. Egyik társasozni akar, a másik barkácsolni, a harmadik mesét hallgatni, s közben üvöltöznek a pormacskák és a mosni és mosogatni való sem sétál önállóan a gépbe.

Este a nap lezárása kulcskérdés. Ilyenkor az esti ima és esti mese/mesék után körbejártam, és bizony volt, hogy egy este négyszer-ötször aludtam el gyerekeim ágya szélén. De bízom benne, hogy az igyekezet, a törekvés jelezte nekik, hogy mindegyikük végtelenül fontos számomra.

Látszólag jelentéktelen és a „világ szemében” *semmi*, ha otthon vagyok 25 évig gyerekeimmel, de nemrégiben jót tett lelkemnek, amikor Zorán Üres bölcsőt ringat a hold fénye c. dalát meghallgattam. (https://www.youtube.com/watch?v=kx2aMvs_rmc) Hátborzongató!

Már nagyok a gyerekeim, s a nekik ajándékozott idő visszaköszön, ugyanúgy, mint a tőlük elvett, más, „fontosabbra” fordított idő is.

Zorán így énekl: (Ő apáról énekel, de anyára is érvényes...)

„Apa, mikor jössz? Fiam, mennem kell
Az élet csupa kötelesség
De sokat leszünk együtt még (vajon tényleg?)

Neked hoztam, nézd, egy kis ajándék
Apa, pont ilyen lasztira vágyom rég
Gyere, taníts meg rá, hogyan dobjam el
Fiam, játszunk majd, de most mennem kell (mindig majd...!)

Viszi lehajtott fejjel, egy könnycsepp
se jön elő
Úgy dobom majd, mint ő
Mondja, olyan leszek pont, mint ő”
(felnőtt gyerekek is mindig szalad majd tőlem?)

Pécsi Rita idézi könyvében (A nevelés az élet szolgálata 2. 158. oldal) a híres elnöki tanácsadót Amerikából, aki hallgatóit az egyetemen így intette:

„...soha senki nem mondta még a halálos ágyán: Bárcsak több időt töltöttem volna a munkahelyemen!” Törekedjetekek bölcs egyensúlyra a hivatás és a családi élet között.

...a gyerekek nagyon hamar felnőnek, és szinte észre sem veszik, már ki is repülnek a családi fészkekből. Csupán néhány

év áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy együtt legyünk gyerekeinkkel, hogy mesét olvassunk nekik, horgászni menjünk velük, fogócskázunk és együtt mondjuk el az esti imádságot. Vigyázzanak, ne-

hogyan elmulassák ezeket az alkalmakat! A hivatal várhat. Még akkor is állni fog, mikor a gyerekeik már felnőttek.”

És döbbenetes szembesülnöm azzal, hogy megszámlálható számú az a nap, amit gyerekeimnek ajándékozhatok. „Gyermekünk születésekor az óra 6570 napot tartalmazott. Tízéves korára 3650 nap pergett le a „homokórában”, s nincs az a vagyon, hatalom vagy tekintély, aminek segítségével megnövelhetnénk ezt a számot.”

Saját családunkra tekintve az utolsó gyermek születése és a legnagyobb kirepülése között mindössze 10 év telt el... ennyit töltöttünk kilencen együtt... Minden percéért hálát adhatunk!

Lányhétvége

Április 22-24

Helyszín: Óbudavár
Hozzájárulásod: egy finom süti a közösbé és 3500 Ft, ha április 10.-ig jelentkezél! (utána 4000 Ft)
Jelentkezni a lányhonlapon (a regisztrációs lap kitöltésével) lehet, 14 éves kortól!
Ha bármilyen kérdésed van írd Varga Rékának a rokapipiKUKACgmail.com -ra!

Lelki táplálkozás! - ahol a hízás öröm :)

Párhatárok

Határvonalak a házasságban

A könyv, ami megváltoztatta az életemet. A szemléletmódomat, a hozzáállásomat. Na, jó, beismerem, előtte kaptam pár kőkemény pofont az élettől, volt néhány mély és tartalmas beszélgetésem hozzáértő lelkivezetőkkel – de végül PONT EZ a könyv volt az, ami nagyon mélyreható változásokat indított el bennem (és ez a folyamat a mai napig tart, és már rengeteg gyümölcs fakadt belőle).

Minden házaspár életében bizonyos idő után előjönnek nagyon komoly kérdések, problémák, melyeket ez a könyv nemcsak feszeget, hanem röviden, de rendkívül kifejezően elemez, életpéldákkal illusztrál, aztán konkrétan megvalósítható megoldásokat kínál. Mindezt egyszerű, könnyen érthető, élvezetes, olvasmányos formában, a lényegét világosan kiemelve. Az amerikai keresztény pszichológus szerzőpáros a legtöbb problémát a határok (a személyiség, az én határainak) kérdésére vezeti vissza, és a praxisukból vett életpéldákon keresztül mutatják be, hogyan segít a határok tisztázása az ilyen kérdések megoldásában:

- hogyan valósítható meg a házasság egységében a két különálló fél egysége
- hogyan oldható fel a feszültség az egyes személyek önállósága és a köztük lévő kötődés megvalósulása között
- hogyan egyeztethető össze a szabadság és a felelősségvállalás
- miben különbözik társam támogatása attól, hogy megmentem őt viselkedésének (negatív) következményeitől

- hol a határ az egymással való törődés és egymás irányítása között.

Döbbenetesen mélyreható igazságok, biztos, hogy lesznek részek, ahol azt érezzük, rólunk szól!

Ami még fontos: amerikai szerzők, de az amerikaiaktól általában megszokott rámenős stílus nélkül, akár egy nagyon érett személyiségű, mély hitű, elkötelezett, szakmailag kiváló, hívő magyar is írhatta volna.

Ami érdekes (és bizonyos szempontból hasznos): a könyvet olvasva nem tudtam, nem derül ki, hogy a szerzők keresztények, és az egész témát hitünk alaptételei nélkül, a kereszténységre való hivatkozás nélkül járják körbe – de szembetűnő, hogy milyen elkötelezettek a házasság (megmentése) mellett. Ez azért fontos, mert nyugodtan ajánlhatjuk a könyvet házassági krízisben szenvedő NEM HÍVŐ, ateista ismerőseinknek is. Nem mellesleg: a szerzők többi könyve szinte hemzseg a bibliai idézetektől, és csodálatosan érett hitről, és Isten szándéka szerint értelmezett kereszténységről tesznek tanúbizonyságot. Gyanúm, hogy ebből a könyvből tudatosan hagyták ki a hitbeli meggyőződést, hogy minél szélesebb rétegen, nem hívő házaspárokon is tudjanak segíteni (sajnos magam is tapasztalom, hogy sokan vannak, akiket a kereszténység, a „vallásosság” kifejezetten taszít, és ilyen „meggyőződésükből” kihagynának egy amúgy nagyszerű és segítő könyvet).

*Dr. Henry Cloud & Dr. John Townsend
Harmat Kiadó, Budapest, 2013*

„Úrnőm és Anyám”

(Jegyzetek az Óbudavári Schönstatti Szűzanya megkoronázásához)
– Részlet a tavasszal megjelenésre kerülő kiadványból –

Óségi hagyományt követünk, amikor imáinkban Máriához, Jézus édesanyjához mint királynőhöz fordulunk.

Az első századok imái és az egyházatyák írásai kezdettől fogva a legnagyobb tisztelettel nemcsak édesanyaként, hanem úrnőként említik Őt. A mi hitéletünket és a Szűzanyával való kapcsolatunkat is mélyítheti, gazdagíthatja, ha mi is királynőként tekintünk rá. Nem Neki – aki a mennyben Isten színelátásában örvendezik – van szükség erre a fajta tiszteletre, hanem nekünk, akik sokszor túl nagy jelentőséget és rangot tulajdonítunk magunknak.

Az előttünk célba jutott szentek életpéldáján láthatjuk, hogy nagyon haté-

kony lelki nevelő és segítség a Szűzanya. Királynőként nem uralkodni akar, hanem minden erejével és Istentől kapott hatalmával azon van, hogy az üdvösségre segítsen bennünket.

Newman bíboros másfél századdal ezelőtti szavai: „Áttekintve Európa fölött láthatjuk, hogy nem a hangsúlyosan Máriát tisztelő közösségek azok, akik megszüntek Fiát imádni, hanem éppen azok a közösségek, akik Mária tiszteletéről lemondtak.”

A Szűzanya egy ember, Isten teremtménye, Óhózzá képest porszem. De Isten egészen magasra emelte őt, hogy a mi anyánk is legyen, és segítségünk a lelki előrehaladásban, a gyermeknevelés nehéz feladatában és az önnevelésben.

A Szűzanya a legnagyobb szent, mert ő a legalázatosabb. Az Atya akaratával teljesen azonosulva, azt teljes szívvel elfogadva tudja az Isten nagyságát, szépségét tükrözni. „Légy hű, és elnyered az élet koronáját” (Jel, 2,10) – mondta neki Jézus, és mondja nekünk is.

Halljuk meg a Szűzanya együttműködésre hívó kedves szavát, tegyük meg Őt a mindennapjaink királynőjévé!

Családi beszámoló a Szűzanya koronázásával kapcsolatban

...Ma Magyarországon az emberek hamis illúziókban hisznek, a többség által megfogalmazott elvek mentén élnek. Hiányzik az egy Istenbe vetett hit, a remény a jövőbe és a mindennapokba. Jézusi szeretetre van szükség, ami nem személyválogató. Ez kellene, hogy a mindennapjainkat átjárja. Bátor elkötelezettségre van szükségünk, hogy meglassuk Istent a mindennapjainkban, a körülöttünk élő embertársainkban. Ha ez sikerül, akkor nap mint nap észreveszünk az apró örömeket, és ezt tükrözve világitani tudunk kis környezetünkben. A mi családjunkban a bátor elköteleződés királynőjének koronáznánk meg a Szűzanyát.

Édesanyánk!

Köszönjük, hogy mindennap gondoskodsz rólunk. Kérjük, adj tisztánlátást a mindennapokban. Segíts, hogy tudjunk bízni a Mennyei Atyában! Kérünk, légy a létránk, amit a Mennyei Atya trónusához támasztva egyre közelebb kerülhetünk hozzá. Ha elbukunk, leesünk, segíts az újrakezdésben. Amen

(K. házaspár)

Ma Magyarországon az emberek nyugalomra, megbékélésre és tisztaságra vágy-

nak. Ehhez nagyobb szeretetre, egymás elfogadására, értékeink fel- és elismerésére van szükség. Hiányzik a gondviselésbe vetett hit. Szeretnénk a Hűség Királynőjévé koronázni a Szűzanyát!

Hűségesek tudjunk maradni a házastársunkhoz, a hazánkhoz, Istenhez. Hűségesek az Atyához, hogy mindig a szeme fényének tudjuk magunkat.

Hűségesek a Fiúhoz, a mi Urunk Jézus Krisztushoz, akinek keresztje és szenvedése meghozta számunkra a szabadságot és értelmet adott a mi fájdalmainknak.

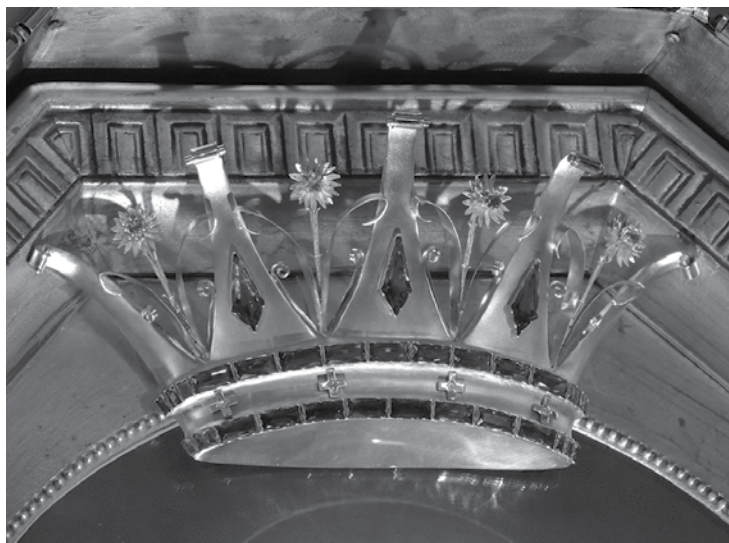
Hűségesek a Szentlélekhez, aki újra meg újra lángra lobbantja a szívünket és küldetést ad.

Szeretnénk még az Egység Királynőjévé is koronázni édesanyánkat, hogy a magyar házaspárok és családok a Szentháromság szerető egységének képét sugározzák a világba.

(R. házaspár)

A koronát az E. házaspártól vettük át 2014. szeptember 13-án Miskolcon. Aznap éppen a Katolikus Társadalmi napok zajlottak a városban. Egész nap a hátizsákunkban volt a korona. Fizikailag is velünk volt.

Amit érzékelünk manapság a hétköznapokban, a közvetlen környezetünkben és a tágabb családjunkban is, az a tolerancia és az elfogadás hiánya.

Ezért mi a türelem királynőjévé koronázzuk a Szűzanyát.

(L. házaspár)

Magyarország fiataljai nem érzik magukat hazájukban otthon. Talán többségük nem is érezhette át a szívében, hogy mi az: otthon lenni. Szívükben azon a helyen, ahol az otthonérzésnek kéne lenni, üresség van. Útra kelnek, vándorolnak a világban. Ideig-óráig élnek itt, dolgoznak ott, de vajon otthonra találnak-e?

Mi a Háromszor Csodálatos Szűzanyát otthonunk és kenyereink Királynőjévé koronázzuk meg. Szeretetszövetségben háziszentélyeink által eddig is az otthonosság légkörét ajándékozta nekünk ebben az ideiglenes lakásban is. Az utóbbi sok évben a munkanélküliség is végigkíséri életünket. S Ő gondoskodik rólunk, gyermekeinkről: kenyeret ad. S Ő persze szerelmünk Királynője. Ott volt esküvő előtti randevúinkon, ott az esküvőnkön, és azóta életünk majd minden napján. Neki és Schönstatt családjunknak köszönjük házasságunk fennmaradását, tartósságát, mélyülését.

(E. házaspár)

Mindennapi kenyereink

(vagy 1 és fél porélesztő), fél dl olaj, 1-1 marék korpá, lenmag, szezámmag, napraforgómag, vágott dió stb., ami van, só

Elkészítés:

Mindezt összekutyuljuk és kiolajozott jénaiban, hideg sütőbe tesszük. 180-200 fokon megsütjük, kb. 1 óra, sütőtől függően. Ez egy kisebb mértékben levegős, sötét kenyér lesz, olyan, amit a boltokban nagyon drágán lehet kapni kis adagokban. Ha jól kihűlt, vékonyan szeletelhető. Egészséges, emésztést serkentő és finom.

FRISS, ROPOGÓS, SÓS KIFLI

Már régóta készülök, hogy kipróbáljam a házi kifli készítését, de valahogy mindig haladt-maradt. A minap kétszer is szembe jöttem a szép kiflik, így nem hagyhattam ki én sem.

Hozzávalók:

35 dkg liszt, 2,5 dl tej, 2,5 dkg friss élesztő, 2,5 dkg vaj (olvasztva), 1 tk cukor, 1 tk só (én csapott teáskanállal tettem), + 1-2 ek tej

Elkészítés:

Az élesztőt felfuttatom a meleg, cukrozott tejjel. A lisztet beleöntöm egy keverőtálba, mehet hozzá a só és az olvasztott vaj. Majd az élesztős tej is. Pár perc alatt készre dagasztjuk a tésztát.

Mikor kész a tészta, kettéosztjuk, kinyújtjuk. A lapokat 4 részre vágjuk, és egyenként tovább nyújtjuk őket, amilyen vékonyra csak lehet. A szélesebb részénél kezdve feltekerjük, kifli alakúra

Meleg, illatos, ropogós kenyér reggelire? Pirítós előételként? Egy szelet kenyér finom ételek mellé vagy egy békebeli uzsonna fő fogásaként?

A kenyér nem egyszerűen alapvető élelmiszer, hanem színtiszta élvezet. Főleg ha magunk sütjük!

Többen jelezték, hogy szívesen vennének ehhez ötleteket.

Válogattam néhány érdekes, bevált és egyszerű receptet, ezzel egészítve ki az egyik szerkesztőtársam által küldött kedvenceket.

MAGOS FEKETE KENYÉR

Hozzávalók:

fél kg teljes kiőrlésű (tönköly) liszt, fél kocka élesztő 3,5 dl langyos vízben

formázzuk, és sütőpapíros tepsibe teszük. A tetejét megkenjük kevés tejjel.

Melegítsük be a sütőt 200-210 fokra, (alul-felül sütés) és a sütő aljába egy másik tepsibe tegyünk vizet. A kifliknek elég csak addig kelniük, amíg a sütő melegszik. Süssük a kifliket 15-20 perc alatt arany barnára.

Én néhányra mákot, egyre szezámot, háromra sót tettem. A többit csak úgy tejjel lekenve sütöttem. Nagyon könnyen elkészíthető, csak ajánlani tudom. Legközelebb tönkölybúza liszttel keverem.

ROPOGÓS KENYÉR, DAGASZTÁS NÉLKÜL

Hozzávalók:

40 dkg liszt, 1 porélesztő vagy 2 dkg friss, 3 dl langyos vízben feloldva (a vizet jól mérjük ki, mert ragacsos lesz a kenyér belseje a sok víztől), 1 kk só.

Elkészítés:

Ezeket 1-2 perc alatt összekeverjük, letakarjuk konyharuhával és félretesszük 6-8-12 órára, ahogy az időnk engedi. Egy lábost beteszünk a sütőbe 230 fokra, 20 percre. Közben a tésztából lisztezett felületen gömböcöt alakítunk, aztán hagyjuk pihenni, amíg a lábos melegszik. Ha már tűzforró, belepottyantjuk a tésztagombócot, nem kell kikenni, ha valaki fél, hogy beleragad a kenyér, az szórjon bele kis lisztet. Szépen ki fog fordulni a kenyér. Lefedjük a lábos fedelével (a vizgőztől lesz ropogós a héja, ezért passzentes fedő kell!), és sütjük kb. 45 percet, majd fedő nélkül még 10 percet. Meglepően jó kenyér lesz belőle.

Nagycsaládos méret: 60 dk liszt, só, 4,5 dl víz, 1 és fél porélesztő

EXPRESSZ KENYÉR, TÖNKÖLYBÚZÁBÓL

Hozzávalók:

30 dkg tönkölybúzaliszt (TBL70), 1 porélesztő, 1 tk só, 2 dl langyos víz

Elkészítés:

Bekapcsolom a sütőt 230 fokra légkeveréssel. Míg felmelegszik, a porélesztőt langyos vízben feloldom. A lisztet és a sót egy nagy tálba öntöm. Kézzel jól elkeverem, fokozatosan hozzáadom, és jól összedolgozom az élesztős vízzel. Amíg a sütő el nem éri a szükséges hőmérsékletet, addig dagasztom a tésztát, ami jó kis reggeli torna is egyben!

MÁKOS ROZSKENYÉR

Hozzávalók:

50 dkg világos rozsliszt, 1 porélesztő, 1 ek só, 3,5 dl víz, 10 dkg darált mák (ízesítetlen mák, nehogy véletlenül cukrozott legyen!)

Elkészítés:

Egy nagy fémtálba öntöm a sót, a lisztet, a porélesztőt és a darált mákot. Ezeket a száraz összetevőket egyből jól összekeverem. Majd csinálok egy kis krátert a keverék közepébe.

Meglepő, de a keverékben nem fog látszani a mák, mert a liszt teljesen bevonja a felületét, és szép fehér lesz. Ám amikor a vizet hozzáadjuk, akkor újra látszanak majd a szép fekete mákocskák. ☺ A víz 2/3-át beleöntöm a kráterbe, és kézzel elkezdem összedolgozni a tésztát. Ha jól elkeveredett már, akkor adom hozzá a többi vizet, fokozatosan, amíg a tészta össze nem áll. 5 percig dagasztom, amíg el nem válik az edény falától, és le nem válik a kezemről a tészta.

Ezután konyharuhával letakarom és 2 órán keresztül pihentetem. 2 óra után a tészta szép nagyra megkel, és gyönyörű fekete pettyes lesz.

A sütőt 230 fokra előmelegítem légkeveréssel. Kivajazok, majd kilisztezek egy 20 cm átmérőjű jénait. A megkelt tésztából kis cipót formálok, majd beleteszem a jénaiba. A tetejét megkenem vízzel, díszítésül éles késsel két helyen bevágom. Jénai tetejével lefedve 40 percig, majd fedő nélkül még 5 percig sütöm.

2 ÓRÁS KENYÉR

Hozzávalók egy veknihez

50 dkg finomliszt, 1 csomag porélesztő (vagy 2,5 dkg friss, de porélesztővel még egyszerűbb), 3 dl langyos víz, 1,5 dl tej, 1 ek só, 1 ek cukor

Elkészítés:

Egy tálban össze kell kutyulni a hozzávalókat. Nem kell dagasztani, csak any-

nyira kell megkeverni, hogy összeálljon. (Én párszor átporgettem rajta a robotgép dagasztókarját, de nem hagytam annyit dolgozni, mint egy hagyományos kelt tésztánál.) Ragacsos, sűrű nokedli-tészta lesz a végeredmény. 1,5 órát hagyni kell pihenni, addig szépen megkel.

Egy jénai tálban kell sütni, aminek van teteje is. Betesszük a jénait a hideg sütőbe, és vele együtt melegítjük fel 230°C-ra – ez azért kell, hogy ne tapadjon le a kenyér. A megkelt tésztát lisztezett deszkán meghajtogattam jobb szélé be, bal szélé be, aztán a két felső szélét is behajtom. Ha bemelegedett a sütő meg a jénai, akkor nagyon óvatosan kivesszem, leeskábálom róla a forró fedőt, és hajtott éllel lefelé belebűvölöm a kenyeret. Fedő vissza, és mehet minden a sütőbe. 30 percig sült fedővel, aztán még 10 percig fedő nélkül.

Fantasztikusan finom a héja, az íze a tej miatt enyhén édeskés. Pompás „vészhelyzet”-kenyér, és sokkal tartalmasabb, mint a bolti fehér kenyerek.

Jásdi István Csupaki Olaszrizling

Ha kíváncsiak vagyunk, hogy milyen egy „kedves bor”, akkor válasszuk Jásdi István Csupaki Olaszrizlingjét.

A Csupaki borvidék minden báját, simogatását képviseli ez a bor. Klasszikus, lágy Olaszrizling tele játékosággal, üdeséggel. Friss gyümölcsösség, könnyű kortyok, nem szereti a kimértséget, nem tartózkodó. Újra és újra kínálja magát, sokpoharú bor, akár magában, akár fröccsnek. A mindennapok igazán jókedvű, társasági bora. Tavasszal, nyáron a legjobb.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásának

- ❖ családjunkat, házastársunkat, gyermekeinket
- ❖ szüleinket, akik sok szeretettel felneveltek bennünket és testvéreinket, rokonainkat
- ❖ Péter diakónust, aki pappá szentelésére készül
- ❖ a CSAK 12. és 13. évfolyamait, valamint az újonnan indult szövetségi és apostoli évfolyamokat
- ❖ a budapesti ifjúsági közösségi helyet, a lelkes fiatalokat
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe.

Van/Nincs boruk!

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását,

- ❖ hogy a Jóisten és az egymás iránti szeretetünk megerősödjön
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ a lelki betegekért
- ❖ hogy elhunyt szeretteinknek felragyogjon az üdvösség fénye
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy a budapesti leányszentély felépülhessen
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért
- ❖ hogy áldja meg Gertrúd-Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát végezzenek
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink keresék és találják meg az igazi értékeket
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen.

Gyerekszám

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszám)

Dávid fiunkat (4 éves) kérdezem:

– Milyen dinnyét kérsz? Sárgát vagy görögöt?

– Ö-ö-ö...

– Sárgát vagy pirosat?

– Ö-ö-ö... Pirosat! ... De zöldet!

Dávid mesét mond:

– ... A Jóisten megáldotta őket, aztán azt parancsolta: Éljetez boldogan, ha meg nem haltatok!

Dávid vacsoránál:

– Anya, ha 'foghagymát' eszünk, akkor szép lesz a fogunk?

Dáviddal arról beszélgetünk, hogy a kismamák a hasukban hordják ki a gyermeküket. Majd ezt kérdezi:

– Anya, az anyukának a hasában sötét van?

– Igen.

– És miért nincs benn lámpa?

Táppénzen voltam otthon két beteg gyermekemmel, amin kicsit bosszankodtam is, mert sok dolgom lett volna a munkahelyemen. Erre Dávid megkérdezi:

– Anya, te most szüneten vagy?

Dávid gyengéden átölel, majd megkérdezi:

– Anya, leszünk feleségek?

Házat akartunk vásárolni, többet megnéztünk gyermekeinkkel együtt. Az egyik háznézés után Dávid így szól:

– Ez volt a legszebb ház a világon!

– Igen? Mi tetszett benne?

– Hát ... a kutyá!

Tapétázásról beszélgetünk, erre Dávid:

– De a tapéta az veszélyes!

– Miért? Szerinted mi az a tapéta?

– Olyan, mint egy rakéta!

A társasház udvarán bográcsozunk. Dávid szalad fel hozzám a konyhába:

– Anya, hozzál Apának örült borsot!

Dáviddal tanuljuk a magázást. Egyik reggel szépen köszön egy néninek:

– Jó reggelt kívánok!

Megdicsérem, hogy jó, hogy nem szíáival köszönt, mert ő egy tanító néni. Mire ő kérdi:

– Miért kell a tanító nénieknek „Jó reggelt”-et köszönni? Hogy jobban menjen nekik a tanítás?

Dáviddal (már 5 éves) a naprendszer bolygóit nézegetjük egy képeskönyvben. Majd 3 éves testvérenek, Andrisnak is magyarázza:

– Ez itt a Jupiter, Szaturnusz, Uránusz...

Andris közbeszól:

– Ez meg itt a Tetanusz!

Óbudavári hírek

A svájci székhelyű **Bauorden** nevű katolikus szervezettől **577 000Ft támogatást** kaptunk a családnapok feltételeinek biztosítására.

A 2015-ös évet **Hála napokon búcsúztatták** a résztvevő családok az Óbudavári Schönstatt Központban. A 2016-os esztendő a **Jelmondatkibontó hétvégén** résztvevő családok **indították**, melyen Gertrúd-Mária nővér részvételével a zsinaton megtalált éves jelmondatot bontották ki, hogy így segítsék a nyári családnapok előadó házaspárjainak felkészülését.

Januárban tartottuk a **technikai zsinatot**, melyen a mozgalom felelősei és a családnapok házigazdái az előttünk álló **2016-os év tennivalóit**, programjait és szükséges változtatásait beszéltek meg.

2016 Óbudaváron megrendezésre kerülő **családnapjai közül a június 12–18-i első résztvevős hétre** lehet még **jelentkezni**. Szabad helyeket még a két soproni és a **kaposszentbenedeki családnapokon** tudunk felajánlani.

Jelentkezés itt: <http://db.schoenstatt.hu/index.php/site/login>

2016. szeptember 9–11-ig a harmadik szövetségi évfolyam ismét **tematikus családnapokat** tart a családnapokon részt venni nem tudó családok számára.

2016. szeptember 16–18-ig ismét megrendezzük a **45+ hétvégét** a régebben fiatal házaspárok számára. Mindkét hétvégéről az iroda@schoenstatt.hu címen lehet érdeklődni.

Kedves Barátaink!

Kedves Mind, akik a saját házasságotokért és mások házasságáért dolgoztok!

Örömmel értesítünk titeket, hogy 2016-ban ismét lesz **VELEDSZÉPLAK-on Családünnep** június 4-én! Erre a programra várunk benneteket: az egész közösséget – kicsiket és nagyokat – nagy szeretettel.

Témánk a „küldetés” lesz, előadók: Hortobágyi Tibor és Ágnes Kecskemétről.

A részletekről később küldünk tájékoztatást, de a naptárba mindenképpen írjátok be piros betűvel a dátumot, hogy minél többen ünnepelhessük a házasságot és a családot!

Szeretettel: a soproni Schönstatt közösségek
(Kapcsolattartó: [Nádudvari Rita nadudvarita@gmail.com](mailto:Nadudvari.Rita.nadudvarita@gmail.com))

Papszentelés

Nagy szeretettel várunk minden énekelni és/vagy zenélni vágyó anyukát, apukát, fiataalt, korhatár nélkül Csermák Péter papszentelési miséjének kórusába, zenekarába!

Időpont: 2016. július 8-a péntek, 18:00 Szent István Bazilika

Tervezett próbaidőpontok (Budapest): április 16., május 7., május 28., június 25., + az utolsó héten a Bazilikában egy főpróba.

Jelentkezni lehet Varga Móninál (vargamoni7@gmail.com) mihamarabb.

Gyertek, hogy igazán szép lehessen a szentelés!

Kedves Édesapák, kedves Atyák!

SZeretettel hívunk Benneteket május 20–22. között Óbudavárra, az immáron harmadik alkalommal megrendezendő **Apa Hétvégére**.

A hétvégén szeretnénk hálát adni az édesapákért! Szeretnénk megpihenni, tölteni és kikapcsolódni. Aztán pedig szeretnénk közösen gondolkodni az apa és atya feladatáról és felelőségéről. Mi, fiaiatok szeretnénk Tőletek tanácsot, megerősítést és segítséget kérni, hogy jobban végezhessük a magunk szolgálatát a Fiúmozgalomban.

Az együtt töltött időben közös „örömútja” járásra, atya-tanulmányra, imára,

játékra, közös evés-ivásra, éneklésre, pihenésre hívunk Benneteket.

A jelentkezési felületet márciusban a fiuk.schoenstatt.hu/apahetvege címen tesszük közzé.

Zsinat összefoglaló II. rész

CSALÁDOK BESZÁMOLÓI

„A mi Istenünk az, aki az idők jelein keresztül hozzánk szól.”
(J. Kentenich)

MI FOGLALKOZTATJA CSALÁDJAINKAT?

Rövid összefoglalása a felmerült témáknak

Bizonytalanság

Egyre bizonytalanabb minden. Munkahely, egészség, menekült kérdés: keresni kell, hogy mi ezekkel a helyzetekkel a Jóisten akarata. Imával, ráhagyatkozással válaszolunk a nehézségekre.

Bizonytalanság a jövő miatt. A szorongás rátelepszik az emberre. Gyerekeink jövője... A gyermekeink miben fognak élni, mire készítsük fel őket? Hogyan fognak élni?

Sallai Éva készített egy riportot Csaba testvérrel: „Európát nem a menekültektől féltém, hanem a lagymatag keresztényektől.” 25 év múlva lesz sok hithű muzulmán, vagy sok hithű keresztény? Amelyik családban több gyerek születik, azok lesznek többen! Kereszténység, iszlám vallás ellentéte, napi politika. Európa merre tart? Pápa: „a közömbösség részvéttelenné tesz bennünket, a langyos kereszténységtől kell óvakodnunk”. Ki vagyunk szolgáltató, nem tudjuk mi lesz az alakuló eseményekből, szolgáltatassuk ki magunkat a Szűzanyának. Már Szent István is vigyázott az országra. Bátorság. Bízunk, hogy a felelősök majd jó döntést hoznak. Izajás 5,4 az idegenek bejövételének az oka például a hitelenség. A büszke emberrel nem tud

mit tenni az Isten, mint hogy megalázza – a hitetlen Európához így szól az Isten. Menekült áradat: akik segítséget szenvednek, azokat okosan kell szeretni.

Család, gyermeknevelés

Küzdelem az, hogy ebben a korban, világban lehet-e gyermeket vállalni. Mik azok a fontos értékek, amik mellett a gyerekeket terelgetni kellene? Nagy terhet rak gyerekeinkre az oktatás. Egy felnőtt munkaidejénél több időt kell az oktatásban eltölteniük.

A családok leterheltek: többen felelős pozíciót töltenek be, kiégettnek érzik magukat, nagy a felelősség, sok a munka. Családanya otthoni és munkahelyi életének összehangolása, összeegyeztetése.

Kamaszkor, öregkor kihívásai. Generációs nehézségek. Családanya szerep, betegápolás összeegyeztetése.

Kis lakás problémája. Gyerekek tanítása, gyerekek megállják-e a helyüket a felsőoktatásban? Biztos, hogy a gyerekek akarnak annyi különóra járni? Nem a szülők akarják csak?

A lányok 28-30-32 évesek és nem találják párt, a fiúk nem mernek dönteni se a hivatás, se a párválasztás területén. Szülők hogyan tudnak ebben segíteni? Pl. fiatal lány, szakmájában nagyon jó, olyan fiúval él együtt, aki öt éve jár egyetemre, a lány tartja el... Ha a szülő szól, akkor bezárnak, megszűnik a kapcsolat.

Nagyszülők nem tudnak sokat segíteni az unokáknál, mert aktívan dolgoznak. Fontos, hogy a nagycsalád is összetartsa.

Ebből az együttlétből, a nagycsalád erejéből lehet táplálkozni, erőt ad. A családok rosszul fektetik be az energiájukat, ha rossz helyre kerül a hangsúly, félre siklik a család (kölcsonök, külföldi munkavállalás...), családi csőd. Át kell gondolnunk a pénzhez, az anyagiakhoz való viszonyunkat. Kirepülő gyerekeink ritkán jönnek haza. Ezt a kevés időt kell jól felhasználni. Az otthont elhagyó gyerekek kezdik elhagyni a hitüket. Mi marad a gyerekekben a szülők nevelési értékeiből?

Imádság

Bizonytalanság ellenszere a belső bizonyosság. Ha mindenki csak öt perccel többet imádkozna, már sok minden megváltozna.

Komoly kérdés volt a fiatal csoportokban a lépéstopok. A tömegember vonásokat levetkőzni. Szentté válást komolyan venni. Nehézségeinket felajánlani. Ne az aggodalmak felé forduljunk, hanem magunkat tökéletesítsük. Bizonytalan időkben elmélyülni az örök igazságokban.

Többen fontosnak tartják Ferenc pápa gondolatait, a missziót, amit hirdet.

Kis Szent Teréz szüleinek példája elérhető és követhető közeli napjainkban is. Néha nehéz lefordítani a Krisztus-követést a hétköznapiakra. Az irgalmasság éve, amit Ferenc pápa meghirdetett, nagy lehetőség nekünk ahhoz, hogy a családjaink oázissá váljanak, a legfontosabb az irgalmasság. Tapasztalom, hogy az irgalmasság nem születik meg a szívünkben. Első lépés, hogy magamnak tudjak irgalmazni, ahhoz pedig egy állandó és mély Istenkapcsolatra van szükség. A világ, amiben élünk könnyörtelen és

nem elfogadó, a család tud ebben gyógyítani. Hétköznapi családban az édesanya elkezdett egy lelkigyakorlatot, napi egy órát imádkozik. Ez kisugárzik mindenre. Imádkozni!! Az imádságra kiszakított időt óriási kincsnek éli meg, sokat merít belőle a férje, gyerekei elfogadásához. „Az ima ereje kisugárzik a gyerekeimmel, a férjemmel való kapcsolatra.” Tanulnunk kell a hitismereteket, hogy a tudásunk meglegyen és az irgalmat felszítani a szívünkben az újrakezdés lehetőségéért. Ez a másik, ami fontos a világ számára, hogy úgy kell élni, hogy lássák, nincs reménytelen helyzet. Végző győzelem, ha ebben hiszünk, minden olyan dolgot is, ami erőnket meghaladó, fel tudunk vállalni. Könnyebb a kudarc a kamaszgyerekeinkkel, szeretni kell őket. Az irgalmat újra és újra felszítani. Bármikor sikerülhet, ha az Isten irgalmas szívében benne van. Megerősíteni mindenkit abban, ami benne jó! Akik kamaszokat nevelnek ma nagy kihívás minden házaspár számára. A háziszentélyeinkből fakadó erőt jobban ki kellene használni. Úgy kell élni, hogy nincs reménytelen helyzet.

A gyerekeknek a hitet kell átadni. Mindegy, hogy milyen nyelvet tanul, lovárit, vagy kínait. Hegedülve lovagol vagy lovagolva hegedül. Ha rangsorolni akarunk, akkor a hit erősítése a fontos. Gyermekünknek legfontosabb: élő eleven hite legyen, akkor mindenhol megállja majd a helyét.

Imádkozni a gyerekeinkért végeláthatatlanul. A rózsafüzér olyan, mint egy mentőöv. Körbekerítem azt, akiért felajánlom.

(folytatjuk)

Fiútáborok

Hahó, Fiúk!

Émlékeztek még a tavalyi Nagytáborra? A sok élményre, és mókázásra? A hangulatra és a társaságra?

Nos, ez vár rátok idén is, bár kicsit kisebb kiadásban: a korosztályokra bontott fiútáborok idén is várják a fiúkat, akik férfiaságot, önállóságot akarnak tanulni, akik kalandokra és új élményekre vágyanak!

Az **alsósok tábora június 26. és július 2.** között lesz, a helyszín és a táborvezető személye még nem lett eldöntve lapzártáig, de az aggódó anyukáknak üzenjük, hogy Gio (Palásthy János), az alsós táborok korábbi vezetője ott lesz a táborban! ☺

A **felsősök tábora** lesz legkorábban: **június 18–25.** között. A tábor vezetője Fehér Gábor lesz, aki a nagyszerű óbudavári fiúhétvégéken már bizonyította, hogy milyen király dolgokat lehet alkotni 50 fiúval...

A középiskolás korosztálynak több lehetősége is van:

Július 17. és 24. között lesz a **középiskolás állótábor**, mely kilépve az erdőből egy plébánián (Csehimindszenten) lesz megrendezve, s a fizikai kihívások mellett nagyobb szerepet kap a lelki feltöltődés és a misszió. A tábor minőségére garancia, hogy Csermák Péter – az első magyar Schönstatt-anya – fogja vezetni!

És aki a nagyobb fizikai kihívásokat kedveli, az sem marad tábor nélkül: idén újra lesz **Döglesztő**, melyben Magyarország csodás tájait ismerhetjük meg az **augusztus 15–19.** közötti vándortúra során, melyet Hegedűs Csaba fog vezetni.

Jelentkezni a schönstatti új adatbázison (db.schoenstatt.hu) keresztül lehet táborainkra, ezzel kapcsolatosan minden információt megtaláltok honlapunkon! (fuk.schoenstatt.hu/futabor2016)

Lányhírek

Idén is szeretettel várunk minden táborozni vágyó lányt a nyári lánytáborokba. A táborok időpontját, helyszínét és főszervezőjét elérhetőségével együtt lentebb olvashatjátok. További információkról a megadott e-mail címeiken lehet érdeklődni, de minden aktuális információt megtaláltok a Lánymozgalom facebook oldalán is. (Magyar Schönstatti Lánymozgalom)

A6–9 éves lányok tábora, Radnai Kinga főszervezésével, augusztus 7–13-ig, Balatoncsicsón lesz. (radnaikinga@gmail.com)

A 10–12 éves lányok táborának főszervezője Kocsispéter Edit és Gregorics Zsófi.

A 13–15 éves lányokat idén is Varga Móni vezetésével Óbudavárra várjuk július 10. és 16. között. (vargamoni7@gmail.com)

A 16 év feletti lányok tábora Schumicky Maris és Varga Réka főszervezésével június 30. és július 2. között lesz.

(schumicky.maria@gmail.com és rokapipi@gmail.com)

További hirdetéseink:

Minden lányt, aki a szeretetszövetségkötés iránt érdeklődik, vagy már megkötötte azt, és szeretne elmélyülni benne, szeretettel várjuk alkalmainkra, ahol a szeretetszövetséggel foglalkozunk. Az alkalmaink szervezői Török Janka és Gál Orsi. Időpontokról és helyszínről érdeklődni nálunk lehet vagy a facebook oldalunkon. (torokjanka97@gmail.com és cinetneka@gmail.com)

A Schönstatti Ifjúság kiutazást szervez a Ifjúsági Világtalálkozóra, ami július végén Krakóban lesz. Az utazás szervezői Schumicky Maris és Guld Péter. További információkról a facebookon, illetve tőlük értesülhettek.

(schumicky.maria@gmail.com és guldretep@gmail.com)

Fáklyás futás

Csermák Péter papszenteléséhez kapcsolódva fáklyás futást szervezünk Budapestről Óbudavárra (a papszentelés utáni óbudavári újmisére). A fáklyás futást azért ajánljuk fel, hogy mielőbb megépülhessen egy **Schönstatt-szentély Budapesten**, valamint felajánljuk Péte-

rért és a **Schönstatt-atyák** közösségéért és **ifjúsági mozgalmunk**ért. Emellett minden futó húz egy imaszándékot, mielőtt rá kerül a sor, s a saját futását azért a szándékért ajánlja föl.

Ehhez **kérjük, hogy küldjétek imaszándékokat**. Ha valaki vagy valami

különösen fontos Neked, vagy tudod, hogy nagy szükség van az imádságra, bátran írd meg nekünk!

Július 9-én, szombaton reggel indulunk Budapestről, és este érkezünk Óbudavárra. Félórás váltásokban fogunk futni, s ezalatt az idő alatt 6 km-es távot kell futni. A futó mellett mindig lesz kerékpáros kísérő.

A fáklyás futásra a 15 év feletti fiúkat várjuk!

Jelentkezési határidő: **május 15.** (pünkösdvasárnap) éjfélig.

További információk és jelentkezés: fiuk.schoenstatt.hulesemenyek/faklyasfutas
Az imaszándékokat a fiuk@schoenstatt.hu címre várjuk!

P. Frank Riedel és P. Stefan Strecker Schönstatt-atyák látogatása

2015. december 16–20. között vendégül láthattuk Frank atyát és Stefan atyát Budapesten. Egyik este a hivatásról beszélgethettünk velük. Hogyan ismerhetem fel a hivatásom, hogyan tudok kitartani benne? Mit jelent a családos, és mit a papi hivatás?

18-án Stefan atya előadást tartott a Párbeszéd Házában „Keresztényként korunk kihívásaiban” címmel. Nagy öröm volt számunkra, hogy milyen sokan együtt tudtunk lenni az előadáson schönstattiak és nem schönstattiak egyaránt. Az előadás után megünnepeltük a szövetség napját egy hagyományos 18-i misével, majd kötetlen beszélgetéssel, agapéval zártuk az estét.

Kihasználva az alkalmat, hogy két Schönstatt-anya is van Budapesten, meg-

hívtuk őket a Fiúmozgalom vezetőségéhez egy beszélgetésre. Összegyűjtöttünk néhány kérdést, ami foglalkoztat bennünket, amit szeretnénk jobban csinálni a Fiúmozgalomban, s ezekről a kérdésekről beszélgettünk velük a délelőtti

folyamán. Közel két óra beszélgetés után álltunk föl, hogy akkor tartsunk egy kis szünetet, s utána még újabb másfél órát beszélgettünk velük.

Nagyon-nagyon jó beszélgetés volt, rengeteg nagyszerű gondolattal gazdagodtunk! A munka ezzel azonban nem állt meg, hiszen – ahogy Stefan atya mondta – 10 mondat jobb, mint 7 oldal (ennyi lett ugyanis a jegyzőkönyv). Most persze igyekszünk életre váltani a kapott gondolatokat, tudatosítani a táborokban a pedagógiát.

Ittlétük zárásaképpen a Vértéző IV. évfolyamával töltötték egy napot, melynek során ismét lenyűgözően hasznos és mély gondolatokkal gazdagították a Vértézősöket.

Fiúmozgalom

A Magyar Kurír beszámolóját az előadásról itt találjátok: magyarkurir.hu/hirek/magyar-schonstatti-fiuzmozgalom-hogyan-valaszoljunk-keresztenyent-korunk-kihivasaira

Vajon van-e hitem?

A kérdés évekig motoszkált bennem... Volt, hogy egyszerűen csak leültem a szobámban, hogy valami csoda folytán „megszálljon” az igaz hit, de olyan is volt, amikor elfáradtam és azt mondtam: jól van, én „várok” a hitre, az meg majd csak eljön. De nem jött.

Az természetesen nem volt kérdés, hogy elhiszem, amit mond a pap vagy a hitoktató. Elhittem, hogy van Isten, Jézus, Szentháromság és van valami a halál után. Ezzel a tudattal születtem és az anyatejjel is ezt szívtam magamba. Szinte lehetetlen volt, hogy ne higgyek benne. De valami nagyon hiányzott... Nem tudom, mi! Máig nem tudom megfogalmazni, de belül éreztem a hiányát és tudtam, hogy így nem tudok élni.

Amikor aztán idősebb lettem, arra jöttem rá, hogy a saját hitemet nekem kell megteremtennem Isten segítségével. Nehéz időszak lesz, de meg kell szenvedni az „ajándékért”, amit Isten készített

mindenkinek. Nekem is. Csak az a kérdés, hogy kibontom vagy feladom, mert nehéz. A felfedezésem örömmel töltött el, de rögtön jött az első buktató: hogyan csináljam?

Rengeteg pappal, szerzetessel beszéltem, kerestem a módot, de sehol nem volt. Ez a legkevésbé sem lelkesített: állandó félelemben éltem, hogy nem vagyok elég jó ember Istennek, és valamit nagyon rosszul csinállok.

Aztán egyszer csak jött a gimnázium. Új emberek, új tanárok, minden új lett körülöttem. Borzalmas volt! Egyedül éreztem magam, és mintha minden, amit eddig felépítettem magam körül, összedőlt volna. Éreztem, hogy egyedül nem tudom végigcsinálni ezt a 4 évet. De kitől kérjek segítséget??? Végül a mentőöv egy nem várt formában érkezett. Először akkor ismertem fel, amikor az iskolában egy szentségimádáson vettem részt. Úgy mentem oda, hogy es-

sünk túl rajta, mert ez egy lelki gyakorlat utolsó állomása volt, és mindenki fáradt volt és haza akart menni.

Aztán... elkezdődött... és az érzés, ami magával ragadott örökre felejthetetlen lesz számomra. Éreztem Isten jelenlétét! Mintha Jézus ott „sétálgatott” volna a diákok közt! És amikor elért hozzám, megadta egy darabját annak, amit kerestem. A lelki békét! A szeretetet. Becsuktam a szemem és imádkoztam... Pici rész volt ez és először nem is ismertem fel, de eljött! Nem tudtam kinyitni a szememet. Képtelen voltam rá! Csak ültem csukott szemmel és abban a pillanatba azt éreztem, hogy én vagyok a legboldogabb ember a földön. Mert a szívem tele volt a hit kulcsával: A SZERETETTEL. Még nem

Odaajándékozott idő

Jó, akkor most van még 2 órá, abból fél óra alatt megebédelek, utána átnézem még azt az anyagot a referálásra, válaszolok két e-mailre, és ha pontosan 10:31-kor elindulok, biztos elérem a buszt. Nem vesztegetek egy percet sem, nem tehetem meg, tudod, annyi dolgom van. – Ismerősen cseng, igaz?

tudtam teljesen kibontani ezt a bizonyos „ajándékot”. De már félig megvan! És tudom, hogy Isten segítségével a többi része is meglesz.

Ezt nagyban a gimnáziumi lelkiségnek köszönhetem. Mert a szentségimadás csak az első morzsája volt egy olyan lavínának, ami akkor elindult. Az elkövetkezendő napokban, hónapokban elképesztő embereket ismertem meg. Olyanokat, akik őszintén élnek, mindent kivesznek az életből, ami jó, annyit nevetnek, amennyit tudnak, nem sajnálnak mosolyogni, és a legbosszantóbb dolgokat is derűsen viselik. És ezek az iskola dolgozói: a lelki vezetők, papok stb. Ők mind ilyenek az iskolában. És TÉNYLEG szeretik a diákokat. Őszintén! Nem formalitásból, hanem mert szívügyük minden diák!

Most már tudom, honnan kérjek majd segítséget a hitem teljes felismerésében. Isten megadta létező formában az a mentőövet nekem. Ami talán elvezet majd ahhoz a dologhoz, amit eddig rossz helyen és rosszul kerestem: A HITHEZ!

Lefekszem az ágyba este, és villognak a fejemben a következő napom órái, programjai, feladatai. Idő, idő, idő. Mintha legalábbis le kéne győznöm. Bosszankodás, ha lekések egy buszt, ha hosszan kell sorban állnom a két zsömlével a boltban, vagy ha a lámpa pont akkor vált pirosra, mikor odaérek. Ez

ilyen lesz már mindig? Ördögi mókuserék, amiből nincs kiszállás?

„...félórányi lazítás képes minden irányba kiárasztani az időt.”

Gyerekkoromban egy nagybőjt maga volt az örökkévalóság. A játékkal töltött órák meg elrepültek. Most már egy nagybőjti időszak is el tud rohanni, ha nem figyelek oda. Folyik ki az idő a kezeim közül. Leülök a gép elé, épp csak megnézek pár dolgot, egy picit leragadok az érdekesnek vélt híreknél, posztoknál, egy zenénél – döbbenet veszem észre a megszökő félórákat. Reggel az ébresztőre nyugós reakcióként még 3 „csak-még-öt-percet” adok magamnak – rohanva, és kapkodva indulok, rossz szájjal, talán még a gyomrom is félig üresen korog.

Azt mondják, hogy az idő kincs. Meg drága. Sok ilyen agyonszajkózott mondatot ismerünk. Meg persze, arra van időd, amire akarsz. Jó, de mi van a rengeteg feladattal, meg az emberekkel, akik igényt tartanak rám, meg a folytonos fáradtsággal, meg a megfelelést kívánó helyzetekkel?

„...félórányi lazítás képes minden irányba kiárasztani az időt.”

Leülök reggelizni, és azt számolgotom közben, hogy ez most akkor mennyi időt vesz el az életemből, mi lesz a következő feladatom. Elmegyek edzésre, sakkozom a percekkel, bosszankodom, ha várnom kell egy kicsit is a többiekre. Tök sok dolgom van, nem hiszem el, hogy az ő trehányóságuk miatt csúszik a terv szerinti menetrend. És ez így képes végig görögni bennem a nap során. Szo-

rongás, feszültség, elégedetlenség. Mintha sosem ott kéne lennem, ahol éppen vagyok. Vagy csak nem bírok ott lenni? Vagy elfelejtettem, hogyan kell?

Az utóbbi években arra tanít az Úr, hogy ezt lehet másképp. Nyitogatja a szemem, hogy megélhetem a hétköznapjaimban is azt, hogy az idő valóban kincs. Ajándék lehet önmagam, és mások számára is. Az idő nem feltétlenül akar zsarnokoskodni felettem. Nem kell, hogy ez így legyen.

Persze kihagyhatatlanok az életünkben az időpontok, az előre megbeszelt dátumok, találkozások. A kérdés az, hogy ezekhez hogyan viszonyulunk – jelen tudok lenni?

„...félórányi lazítás képes minden irányba kiárasztani az időt.”

Pár hónapja költöztem el otthonról, egy kis házikóban élek most a he-

gyen. Rálátok a városra, közel az erdő, csönd... idilli. Sokan kérdezik, hogyan bírom egyedül. Én erre vágytam. Erre a tapasztalatra. Amiben nyilván vannak nehézségek, küzdelmek, mert persze rohadatul nyomasztó is tud lenni az egyedüllét néha, de közben tele van szépséggel. És megszentelt idővel. Egészen gyönyörűségeken tud kitágulni az idő itt nekem. Kéz a kézben az Istennel.

Tudok igazán időt szánni az Istenre, önmagamra, másokra? Hogyan tudom ezt megtenni? Újra és újra szembe jönnek ezek a kérdések. Naponta válaszra várnak.

Ha nyitott szemmel-szívvvel járok, akkor sok kifeszített pillanatban lehet részem – amikor az idő valahogy megáll, a lelkem mintha hirtelen nagyon tágasá válna, és egyszerre, visszanezve talán csak egy pillantásra, de olyan egészen különleges színt és fényt kap minden. Nekem ilyenek a napféltették. Meg tudok hatódni attól, ahogy az Isten reggel 6-kor megajándékoz azzal a pompás rózsaszínes festménnyel. Vagy ilyen egy jóleső, beszélgetős futás. Egy egyszerű vacsora, amit magamnak csináltam, amiből öröm elfogyasztani ráérősen minden falatot. Hétköznapi apróságok, amik ajándékká tudnak válni. Ezek így történnek, ha tudok jelen lenni, megélni az időmet, amim van.

Azt tapasztalom, hogy van egy munkásabb része is ennek. Ami talán még tudatosabb döntést kíván, mint az előbbi léleknyitogatások. Odaajándékozni az időmet.

Odaajándékozni az Úrnak. Leülni a lábaihoz. És tulajdonképpen nem csinálni semmit. Figyelni Őt. Egyszerűen csak

Vele lenni. Meglepő módon ez sokszor nem is olyan könnyű. Félóra amúgy nem sok egy napomból, mégis, erre szánni annyit... háát..., nem olyan magától értetődő. Pedig igazából nekem jó. Persze elrohannak százfelé a gondolataim – viszszaterelem őket, megint szétszaladnak. Ez ilyen. De akkor is, kimondva, odaadva, az Úré ez az idő. Kettőnké. Ezt tapasztalatom most, ennek a mélységét, gazdagító áldását. Hogy ez elköteleződés. Nem egy napféltette, ami van, rózsaszínen. Ez lehet kongó, üres, gyötrődős. De egy biztos: ha én odateszem magam, arra számíthatok, hogy az Úr ott van. Akkor is, ha nem érzem. Ő folyamatosan nekem ajándékozta az idejét. Önmagát. „Vagyok, Aki Van.” A Jelenlévő.

Ehhez a forráshoz bármikor visszatérhetek. Meríthetek, töltekezhetek belőle. Így odalépve a másikkhoz. Adni neki is az időmből. Jelen lenni a számára. Ez nem megy mindig, nem is kell, hogy mindig menjen. Azt hiszem, hogy nem feladatunk állandóan rendelkezésére állni másoknak. Viszont milyen jó lenne a létrejött találkozásokban valóban jelen lenni. Átmenni a másikkhoz a hídon. Befogadni, elfogadni őt. Nekem ez is egy életfeladatnak tűnik – csiszolódni, formálódni ebben.

És mindezekkel, azt hiszem, megélhető az, hogy önmagunkat is megajándékozunk az időnkkel. Egy félóra ücsörgés az Úrral, egy csendesen ébredősen el-kortyolgatott kávé, egy jóízű odafigyelős beszélgetés a másikkal – gazdagítanak.

Mert...*félórányi lazítás képes minden irányba kiárasztani az időt.*”

Ozsvári Csaba

Missziós kereszt, magyar életfa

Ozsvári Csaba, 2006, Esztergom, Prímási Bazilika

Ozsvári Csaba alkotása közel három méter magas, bronz borításokkal díszített tölgyfakeeszt, mely a 2007. évi Budapesti Városmisszió központi jelképe volt. Alkotója szándéka szerint a krisztusi életáldozat és a feltámadás összefüggését jelképezi, egy életfa dús növényi ornamentikával, melynek ágain madarak ülnek: „A kereszt készítésekor számomra természetes volt, hogy ha egy életfajmotívum kerül a keresztre, akkor a motívumkincsekért visszanyúlok a magyar honfoglalás kori ötvösséghez. De nem úgy, hogy kezembe veszek egy erről a korról szóló könyvet, és lemásolok egy tarsolyt. Eddigi tanulmányaim, munkáim során a régi formák már belém ivódtak. A magyar múlttal való kapcsolat a missziós kereszt esetében annak is köszönhető, hogy a feszület erekljetartónak is készült: a magyar szentek emlékére.”

Kovács Gergely

Meghívó

Az Érdben való örömmünk a mi erősségünk

/NEH. 8:10/

A Schönstätt-Ayák Közössége és a magyarországi Schönstätt Mozgalom nevében szeretettel hívjuk benneteket 2016. július 8-án 18.00 órára Budapestre, a Szent István Bazilikába, ahol Erdő Péter bíboros úr pappá szentel.

Az első szentmisémnet július 10-én 10.30-kor Óbudaváron, a magyarországi Schönstätt-Központban fogom bemutatni.

A szentelés és az újmise után is közös együttlétre és agapéra hívunk benneteket.

Szeretettel

Gsermák Péter

Hálásan köszönöm mindenkinek, aki bármilyen formában a papság felé vezető úton az elmúlt években támogatt. Kérlek benneteket, hogy imáitokban kíséritek engem továbbra is!

Részletes program és további információk:

<http://papszenteles.schoenstatt.hu>

Jelentkezés a honlapon május 1-ig!

